

ZMIANA NR 2 STUDIUM UWARUNKOWAŃ
I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA
PRZESTRZENNEGO GMINY CZARNA
W REJONIE „CZARNA – PASTWISKA”
POŁOŻONEGO W MIEJSCOWOŚCI
CZARNA.

Załącznik Nr 1
do Uchwały Nr XXXIX/ 385 /2010
Rady Gminy w Czarnej
z dnia 29 stycznia 2010 r.

WÓJT GMINY CZARNA

Przewodniczący Rady Gminy
Zdzisław Jaromi

STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO GMINY CZARNA

ROZDZIAŁY ZMIENIANE:

*7.1.3. GŁÓWNE KIERUNKI ZAGOSPODAROWANIA W
PODSTAWOWYCH OBSZARACH FUNKCJONALNYCH
(strona 124)*

CZARNA - MARZEC 2001
TEKST ZMIANY NR 1 oznaczony nawiasem z indeksem 1 [.....]¹ - STYCZEŃ 2008
TEKST ZMIANY NR 2 oznaczony nawiasem z indeksem 2 [.....]² - GRUDZIEŃ 2009

**STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO
GMINY CZARNA ZAWIERAJĄCE INTEGRALNIE ZE SOBĄ ZWIĄZANE TEKST I RYSUNEK
STUDIUM ZOSTAŁO SPORZĄDZONE W OKRESIE OD CZERWCA 1999 ROKU DO MARCA
2001 ROKU**

**STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO
GMINY CZARNA ZOSTAŁO UCHWALONE UCHWAŁĄ NR XXIII/216/2001 RADY GMINY W
CZARNEJ Z DNIA 04 GRUDNIA 2001 ROKU**

1.	WPROWADZENIE	4
1.1.	Charakterystyka opracowania	4
1.2.	Położenie i ogólna charakterystyka gminy	7
2.	DIAGNOZA STANU ISTNIEJĄCEGO	10
2.1.	Przyrodnicze wartości środowiska	10
2.2.	Kulturowe wartości środowiska	17
2.3.	Krajobrazowe wartości środowiska	43
2.4.	Ludność i zagadnienia społeczne	45
2.5.	Ekonomiczne funkcje gminy	57
2.6.	Osadnictwo	64
2.7.	Komunikacja	67
2.8.	Infrastruktura techniczna	69
3.	STRATEGIA ROZWOJU GMINY	83
3.1.	Podstawowe założenia do planu strategicznego	83
3.2.	Misja gminy, cele i zadania strategiczne	85
4.	UWARUNKOWANIA ROZWOJU GMINY	86
4.1.	<i>Uwarunkowania wynikające z czynników zewnętrznych</i>	<i>86</i>
4.2.	<i>Uwarunkowania wynikające z czynników wewnętrznych</i>	<i>90</i>
5.	CELE ROZWOJU PRZESTRZENNEGO ORAZ GŁÓWNE ZASADY POLITYKI PRZESTRZENNEJ GMINY	96
5.1.	<i>Cele rozwoju przestrzennego</i>	<i>96</i>
5.2.	<i>Główne zasady polityki przestrzennej</i>	<i>102</i>
6.	KIERUNKI OCHRONY ŚRODOWISKA PRZYRODNICZEGO I KULTUROWEGO GMINY	104
6.1.	<i>Kierunki ochrony środowiska przyrodniczego</i>	<i>104</i>
6.2.	<i>Kierunki ochrony środowiska kulturowego</i>	<i>106</i>
7.	KIERUNKI ROZWOJU STRUKTURY FUNKCJONALNO-PRZESTRZENNEJ UKŁADU KOMUNIKACYJNEGO I INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ	123
7.1.	<i>Kierunki rozwoju i przekształceń struktury funkcjonalno-przestrzennej gminy</i>	<i>123</i>
7.2.	<i>Kierunki rozwoju i przekształceń systemu komunikacyjnego gminy</i>	<i>133</i>
7.3.	<i>Kierunki rozwoju infrastruktury technicznej</i>	<i>137</i>
8.	DODATKOWE USTALENIA STUDIUM	147
8.1.	Zadania gminy w zakresie sporządzania planów miejscowych	147
8.2.	Aktywna polityka realizacyjna gminy	150
9.	SCHEMATY GRAFICZNE	
9.1.	Struktura funkcjonalno – przestrzenna gminy	151
9.2.	Schemat układu komunikacyjnego	152
9.3.	Infrastruktura techniczna - zaopatrzenie w wodę	153
9.4.	Infrastruktura techniczna - odprowadzanie ścieków	154
9.5.	Infrastruktura techniczna – gazownictwo	155
9.6.	Infrastruktura techniczna - elektroenergetyka i telekomunikacja	156
9.7.	Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego	157

1. WPROWADZENIE

1.1. CHARAKTERYSTYKA OPRACOWANIA

1.1.1. WSTĘP

Gospodarka przestrzenna jest w świetle obowiązujących przepisów najbardziej autonomiczną dziedziną funkcjonowania gminy – tu jej kompetencje sięgają aż do stanowienia prawa lokalnego (przepisu gminnego), jakim jest uchwalony plan zagospodarowania przestrzennego. Na gruncie planowania przestrzennego gmina ma nie tylko prawo, ale i obowiązek określenia koncepcji swego przyszłościowego rozwoju w postaci studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

1.1.2. CHARAKTER I ZAKRES OPRACOWANIA

Podstawą podjęcia prac nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego wraz ze strategią społeczno-gospodarczego rozwoju Gminy Czarna była uchwała Rady Gminy Czarna Nr III/16/98 z dnia 17 grudnia 1998 r.

Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna zwane dalej STUDIUM zostało opracowane w okresie od czerwca 1999 r. do marca 2001 r. stosownie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. Nr 15 z 1999 r. poz. 139 z późniejszymi zmianami).

Zgodnie z ustawą w STUDIUM zostały w szczególności określone:

- obszary objęte ochroną środowiska przyrodniczego i kulturowego,
- lokalne wartości zasobów środowiska przyrodniczego i zagrożenia środowiskowe,
- obszary rolniczej przestrzeni produkcyjnej,
- obszary zabudowane i wymagające przekształceń lub rehabilitacji,
- obszary przeznaczone pod zabudowę, ze wskazaniem obszarów przewidzianych do zorganizowanej działalności inwestycyjnej,
- kierunki rozwoju komunikacji i infrastruktury technicznej,
- obszary, dla których sporządzenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jest obowiązkowe.

STUDIUM ma charakter opracowania perspektywicznego stanowiącego podstawę prowadzenia polityki przestrzennej na obszarze gminy z uwzględnieniem uwarunkowań, celów i kierunków polityki przestrzennej państwa na terenie województwa.

Uchwalone STUDIUM, jako dokument o charakterze aktu kierownictwa wewnętrznego obowiązuje organy samorządu gminnego i jednostki podległe w zakresie:

- koordynacji własnych i ponadlokalnych zamierzeń w zakresie gospodarki przestrzennej,
- zasilania informacyjnego dla miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego,
- promocji rozwoju gminy.

Określenie w STUDIUM polityki przestrzennej gminy, to jest ustalenie celów rozwoju i kierunków działania prowadzących do ich osiągnięcia a także wynikających stąd generalnych dyspozycji dotyczących przekształceń i rozwoju przestrzennego, ma na celu stworzenie możliwie szerokich, analitycznych podstaw konstruowania planów miejscowych.

STUDIUM stanowi przede wszystkim niezbędną podbudowę planów miejscowych; jest to szczególnie ważne w sytuacji, gdy plany miejscowe będą sporządzane tylko dla wybranych części obszaru gminy. Stanowi też STUDIUM merytoryczną podbudowę opracowań, w których

określane będą warunki zabudowy i zagospodarowania terenu w obrębie obszarów nieobjętych planami miejscowymi.

1.1.3. ORGAN SPORZĄDZAJĄCY

W procesach planowania głównymi podmiotami są:

- rada gminy jako organ stanowiący,
- zarząd gminy jako organ wykonawczy,
- zespół projektowy.

Ich zadania i wzajemne relacje wynikają z przepisów ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Podstawowym uprawnieniem i zadaniem rady jest podejmowanie uchwał w sprawach STUDIUM. Warunkiem świadomego podejmowania tych uchwał jest aktywne uczestnictwo przedstawicieli rady w procesie opracowywania STUDIUM.

Zarząd gminy wykonuje w zakresie planowania miejscowego szeroki zakres zadań. Zadania te dotyczą różnych aspektów prac planistycznych, których organizatorem i współuczestnikiem. Organem właściwym do sporządzenia Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna jest Zarząd Gminy Czarna.

Projektanci STUDIUM są fachowcami – ekspertami pracującymi na rzecz gminy; pełnią w stosunku do niej rolę usługową. Nie mają uprawnień decyzyjnych w zakresie dotyczącym rozwiązań planistycznych zastrzeżonych dla rady gminy, mają natomiast obowiązek przygotować propozycje tych rozwiązań dla zarządu i rady gminy wraz z pełną informacją dotyczącą przesłanek oraz przewidywanych skutków tych rozwiązań. Główny projektant jest odpowiedzialny za ogólną prawidłowość i zgodność z prawem proponowanych rozwiązań.

1.1.4. ZESPÓŁ AUTORSKI

Główny projektant	mgr inż. arch. Stanisław Wiercioch
Statystyka i demografia	mgr Beata Kałamarz
Wartości kulturowe	mgr Violetta Błotko
Uwarunkowania przyrodnicze	mgr Jan Plaskacz
	mgr Jan Rakuś
Infrastruktura techniczna	mgr inż. Wojciech Jaracz
	mgr inż. Barbara Czachur-Bednarska
Elektroenergetyka i telekomunikacja	mgr inż. Leszek Woś
Opracowanie graficzne	techn. bud. Barbara Wiercioch

ZESPÓŁ SPORZĄDZAJĄCY ZMIANĘ NR 2

Główny projektant	mgr Violetta Błotko
Projekt, opracowanie graficzne	Magdalena Proboła
Projekt	mgr inż. architekt krajobrazu Anna Szczygieł
Ekofizjografia	mgr Janina Nowak
Prognoza oddziaływania na środowisko	mgr Janina Nowak

1.1.5. PODSTAWOWE MATERIAŁY WEJŚCIOWE

Podstawowe materiały wyjściowe do STUDIUM stanowią:

- STRATEGIA SPOŁECZNO - GOSPODARCZEGO ROZWOJU GMINY CZARNA opracowana przez dr inż. Zdzisława Kryńskiego w 1998 r.
- POWSZECHNA INWENTARYZACJA PRZYRODNICZA GMINY CZARNA wykonana przez Pracownię Sozologiczną Biura Urządzenia Lasu i Geodezji Leśnej Oddział w Przemysłu w 1992 roku,
- STRATEGIA ROZWOJU WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO NA LATA 2000 – 2006 opracowana przez Zarząd Województwa Podkarpackiego,
- STRATEGIA ROZWOJU POWIATU ŁAŃCUCKIEGO NA LATA 2000 – 2006 opracowana przez Rzeszowską Agencję Rozwoju Regionalnego S.A. w Rzeszowie.
- OPERAT HYDROLOGICZNY RZEKI WISŁOK DLA USTALENIA ZAGROŻENIA POWODZIOWEGO NA TERENIE GMINY CZARNA POWIAT ŁAŃCUT wykonane przez mgr inż. Mariana Misiewicza i Józefa Wąska – Rzeszów, sierpień 2001 r.
- PLANSZA TERENÓW ZALEWOWYCH WIELKIMI WODAMI Q1 DLA GMINY CZARNA opracowana przez WBPP w Rzeszowie w 1980 r.
- PRZEGLĄDOWE KARTOWANIE TERENU,
- DOKUMENTACJE FIZJOGRAFICZNE I GEOLOGICZNO – INŻYNIERSKIE DLA OBSZARU GMINY,
- PLAN ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJEWÓDZTWA RZESZOWSKIEGO opracowany przez WBPP w Rzeszowie w 1980 r. i w 1998 r.
- PLAN ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO GMINY CZARNA opracowany przez WBPP w Rzeszowie w 1981 r.
- ZMIANA PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO GMINY CZARNA opracowana przez WBPP w Rzeszowie w 1992 r.
- KATALOG ZABYTKÓW SZTUKI W POLSCE, Seria nowa, t.3, z.4, Leżajsk, Sokołów Małopolski i okolice, oprac. E. Śnieżyńska-Stolotowa, F. Stolot, Warszawa 1989.
- Archiwum SOZ w Rzeszowie, karty zabytków (zielone, białe
- OPIS MONOGRAFICZNY WSI CZARNA, Czarna 1974, rkps; A. Jaworczak
- WIEŚ DĄBRÓWKI POWIAT ŁAŃCUT, Lwów 1936; W. Michno,
- OPIS RODZINNEJ WSI MEDYNIA GŁOGOWSKA, 1974, rkps; S. Piekło
- OŚRODEK GARNCARSKI W MEDYNI GŁOGOWSKIEJ, 1983, rkps; D. Szubart
- 600- LECIE KRZEMIENICY, Krzemienica 1923, rkps.
- ZAMEK W ŁAŃCUCIE, Warszawa 1964; E. Korzeniowska
- POTOCY - ORDYNACI NA ŁAŃCUCIE (1830-1944), Rzeszów 1986, I. Rychlikowa,
- SZKICE O GOSPODARCE PANÓW NA ŁAŃCUCIE, ŁAŃCUT 1971; W. STYŚ
- ŚREDNIOWIECZE ŁAŃCUTA, przedm. W. Styś, Katowice 1957.
- SŁOWNIK GEOGRAFICZNY KRÓLESTWA POLSKIEGO I INNYCH KRAJÓW SŁOWIAŃSKICH, t.1,4,8,14, wyd. B. Chlebowski, F. Sulimierski, W. Walewski, Warszawa 1893.
- ŹRÓDŁA DZIEJOWE, t.18, cz.2, Polska XVI wieku pod względem geograficzno-statystycznym, t.7, cz.1-2,
- GENEALOGIA W. Dworzaczek, Warszawa 1959
- WAP w Rzeszowie - Mapa katastralna wsi Czarna, sygn. 158; Mapa Katastralna wsi Dąbrówki, sygn.500, Mapa katastralna wsi Krzemienica, sygn. 799, Mapa katastralna wsi Medynia Głogowska, sygn. 1027; Mapa katastralna wsi Medynia Łańcucka, sygn. 1026; Mapa katastralna wsi Pogwizdów, sygn. 780; Mapa katastralna wsi Wola Mała, sygn. 1303, Mapa katastralna wsi Zalesie, sygn. 1490.
- ROSIOSK, Mapa F. Miega (ok.1780), fotokopia, sygn. 1079; Zbiory prywatne, Mapa sztabowa (Sonderausgabe XI 40).

1.2. POŁOŻENIE I OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA GMINY

1.2.1. POŁOŻENIE I PODZIAŁ ADMINISTRACYJNY

Gmina Czarna jest jedną ze średnich pod względem wielkości gmin województwa podkarpackiego. Gmina Czarna położona jest w środkowo - wschodniej części województwa, przy drodze krajowej Łańcut – Leżajsk w odległości 25 km na północny wschód od Rzeszowa, 5 km na północ od Łańcuta i 28 km na południowy – wschód od Leżajska.

Gmina Czarna graniczy z miastem Łańcut i gminami: Białobrzegi, Krasne, Łańcut, Rakszawa, Sokołów Małopolski oraz Trzebownisko.

W aktualnych granicach administracyjnych istnieje od 1 lipca 1976 roku. W skład gminy wchodzi 8 miejscowości, które tworzą 8 sołectw tj. Czarna, Dąbrówki, Krzemienica, Medynia Głogowska, Medynia Łańcucka, Pogwizdów, Wola Mała, Zalesie. Powierzchnia gminy wynosi 78, 14 km². Na terenie gminy zamieszkuje około 10.546 osób w 2.541 gospodarstwach domowych. Na 1 km² przypada 134, 9 mieszkańców, przy średniej wojewódzkiej dla terenów wiejskich 104, 8 osób, a zatem zaliczyć ją można do terenów gęsto zaludnionych.

SOŁECTWA, GOSPODARSTWA DOMOWE I MIESZKAŃCY W GMINIE CZARNA

Lp	Sołectwo	Obszar wsi km ²	Liczba gospodarstw domowych	Liczba mieszkańców
1.	Czarna	15,30	408	1630
2.	Dąbrówki	7,32	295	1428
3.	Krzemienica	15,82	710	2705
4.	Medynia Głogowska	7,74	395	1596
5.	Medynia Łańcucka	4,19	168	695
6.	Pogwizdów	14,24	233	1037
7.	Wola Mała	4,39	191	764
8.	Zalesie	9,14	146	691
	Razem	78,14	2541	10546

1.2.2. PRZYRODNICZE, KULTUROWE I KRAJOBRAZOWE WALORY GMINY

Czarna jest gminą rolniczą i liczy około 4.300 gospodarstw rolnych. Przeważają gleby kl. IV. Gmina ze względu na swoje położenie, liczne rezerваты i pomniki przyrody, piękny krajobraz i rozległe lasy bogate w zwierzynę i runo leśne posiada dobre i niewykorzystane warunki do rozwoju turystyki i wypoczynku.

Do atrakcji turystycznych gminy należy zaliczyć:

- XVIII-wieczny zabytkowy kościół pw. św. Jakuba w Krzemienicy,
- Kościół w Medyni Głogowskiej z unikalnym wystrojem wnętrza, wykonanym z ceramicznej mozaiki,
- Zabytkowy dworek ordynacji Potockich i suszarnia nasion z ok. 1860 r. w Dąbrówkach,
- Muzeum Ceramiki Ludowej - w domu pani Władysławy Prucnal w Medyni Głogowskiej,
- Warsztaty Dziecięcej Ceramiki Ludowej przy Szkole Podstawowej w Medyni Głogowskiej,
- Izba Garncarska w Zalesiu,

- Szkoła Jazdy Konnej w Pogwizdowie "Cisowiec".

Atrakcyjność turystyczną Gminy Czarna podnosi leżąca na trasie Łańcut - Leżajsk, w kompleksie leśnym, wieś Dąbrówki, w której znajduje się Zajazd Dymarka o wysokim standardzie z restauracją i salami konferencyjnymi. Stwarza on dobre warunki do rozwoju turystyki biznesowej i tranzytowej.

W gminie istnieje 7 szkół podstawowych i 2 gimnazja oraz przedszkole z ośmioma oddziałami. Gminna Biblioteka Publiczna ma pięć filii, zaś Gminny Ośrodek Kultury ma 2 filie i 4 świetlice. Wspiera go Regionalny Zespół Wesela Krzemienieckiego, prezentujący autentyczne obrzędy wesela, tańce i pieśni.

Przez teren gminy przebiegają dwa krótkie odcinki drogi krajowej E 4 oraz odcinek drogi krajowej Nr 19 oraz dwie drogi wojewódzkie. Rozwinięta jest też sieć dróg powiatowych o długości 32, 8 km i gminnych o łącznej długości ok. 20 km, w 65% z asfaltową nawierzchnią, oraz dróg wiejskich o długości ok. 50 km. W przyszłości przebiegać będzie przez teren gminy autostrada z dwoma zespołami obsługi podróżnych typu MOP.

Geograficznie gmina leży w obrębie Płaskowyżu Kolbuszowskiego w południowej części Kotliny Sandomierskiej. Jest to obszar płaskich garbów, o kierunku zbliżonym do równoleżnikowego, oddzielonych od siebie płaskimi dolinami po obu stronach rzeki Wisłok.

Krajobraz charakteryzuje się płaską rzeźbą terenu i poprzedzielany jest dolinami i potokami. Najwyższe wzniesienie to: Królewska Góra – 261 m n.p.m. w Medyni i Góra Zalas – 259, 6 m n.p.m. między Rakszawą a Zalesiem. Cały obszar gminy, wyłączając mały skrawek południowy i północny położony jest na poziomie 200 m n.p.m. Miejscowości Czarna, Dąbrówki oraz Wola Mała leżą w dolinie Wisłoka, natomiast pozostałe wsie położone są na terenach równinnych i pagórkowatych.

Z myślą o rozwoju turystyki powstał Łańcucko-Leżajski Związek Gmin Turystycznych z siedzibą w Łańcucie. Miasto jest również współinicjatorem powstania "Stowarzyszenia Historycznych Miast Europy". W swojej działalności stowarzyszenie podejmuje działania na rzecz rozwoju turystyki, organizuje wymianę kulturalną, sportową i wspólną promocję.

1.2.3. DZIAŁALNOŚĆ GOSPODARCZA

Na terenie gminy brak jest zakładów przemysłowych. Działa w jej obrębie Gminna Spółdzielnia Handlowo-Usługowa w Czarnej, "Zelpol" Sp. z o.o. w Krzemienicy, piekarnia w Dąbrówkach, ubojnia z masarnią w Czarnej, wytwórnie wód w Krzemienicy oraz ciastkarnia w Czarnej. Na terenie gminy działa około 450 podmiotów gospodarczych.

Wiodącą funkcją gminy jest rolnictwo. Gospodarstwa prowadzą produkcję na własne potrzeby oraz potrzeby rynku – dotyczy to zwłaszcza ziemniaków i warzyw. Gmina należy do obszarów o bardzo niskim poziomie zanieczyszczenia środowiska, co predysponuje ją do prowadzenia rolnictwa ekologicznego.

Mimo, że Gmina Czarna jest gminą typowo rolniczą, jednak praca w rolnictwie ze względu na znane uwarunkowania ekonomiczne i wyjątkowo trudne warunki terenowe jest źródłem utrzymania niewielu jej mieszkańców – większość znajduje zatrudnienie poza gminą. Wpływa to w znacznym stopniu na sytuację materialną mieszkańców oraz na wielkość budżetu gminy.

1.2.4. WSPÓŁPRACA LOKALNA I PONADLOKALNA

Jednym z najważniejszych elementów sprzyjających rozwojowi powiatu jest dobra współpraca społeczności lokalnej: instytucji, organizacji i liderów. Zrealizowanie wielu zadań jest możliwe tylko dzięki współdziałaniu samorządu powiatowego z samorządami gmin. Współpraca ta winna

obejmować nie tylko rady i zarządy gmin, ale też funkcjonujące związki gmin i ich stowarzyszenia.

Wspólne i wzajemnie przenikające się zadania obu tych szczebli samorządu to m.in.:

- rozwój infrastruktury (np. drogi gminne a drogi powiatowe),
- edukacja (np. szkoły podstawowe i gimnazja a szkolnictwo średnie),
- pomoc społeczna,
- przygotowanie terenów inwestycyjnych,
- zwalczanie bezrobocia,
- bezpieczeństwo publiczne.

Aktywność społeczna to najistotniejszy czynnik rozwoju każdego regionu. Na terenie obecnego powiatu łańcuckiego niewiele instytucji zaangażowanych jest w lokalny rozwój. Współpracę tę należy kontynuować i rozwijać. Współpraca lokalna będzie konieczna przy realizacji zadań w ramach wszystkich pięciu wyznaczonych obszarów strategicznych. Zarówno w obszarze przedsiębiorczość, jak i rolnictwo samo Starostwo, bez współpracy z urzędami gmin, niewiele będzie mogło zrobić. Podobnie w obszarach "środowisko społeczne", "kultura, turystyka i sport" czy "infrastruktura techniczna" znacznie więcej zadań może być zrealizowanych w ścisłej współpracy z wójtami.

Przygotowanie, uzgodnienie, jak również wdrażanie projektów należy, zgodnie z zaproponowaną metodologią, do etapu realizacyjnego strategii. Ze względu na istotę proponowanych projektów oraz ich zaawansowanie organizacyjne w niniejszym opracowaniu przygotowano następujące scenariusze:

- Program Przeciwdziałania Bezrobociu
- Program Wspierania Przedsiębiorczości
- Program Rozwoju Turystyki i Agroturystyki
- Program Promocji Produktu Lokalnego

Autorzy "Strategii powiatu łańcuckiego" uznali, iż działania proponowane w projektach należą do najistotniejszych przedsięwzięć realizacyjnych. Odpowiednie ich wdrażanie powinno bezpośrednio lub pośrednio wpłynąć na realizację celów założonych w poszczególnych obszarach, jak również na rozwiązanie wielu problemów, z jakimi boryka się powiat. Priorytetami rozwojowymi są restrukturyzacja przemysłu i rolnictwa, wsparcie sektora małych i średnich przedsiębiorstw, jak również walka z bezrobociem. Proponowane scenariusze projektu są tylko przykładami, jak w przyszłości powinny zostać opracowane dalsze projekty wdrożeniowe, są zarazem łącznikiem pomiędzy częścią planistyczną oraz wdrożeniową i mają posłużyć Zespołowi ds. Strategii za przykład wstępnych działań realizacyjnych.

Ważnym elementem sprzyjającym rozwojowi powiatu jest włączenie się w ogólne plany rozwoju całego regionu podkarpackiego. Podstawowym partnerem w tych działaniach są Urząd Marszałkowski i Wojewoda. Współpraca na etapie wdrażania zarówno strategii województwa, jak i powiatu może przybrać bardzo wymierne efekty. Urząd Marszałkowski oraz Wojewoda w najbliższych latach będą znaczącymi pośrednikami w przekazywaniu środków pomocowych oraz uczestnikami procesów decyzyjnych w toku wyboru aplikacji. Powiat powinien współpracować również ze stowarzyszeniami ogólnokrajowymi, m.in. ze Związkiem Powiatów Polskich.

Na forum krajowym warto zadbać o stałe kontakty z parlamentarzystami reprezentującymi Podkarpacie, szczególnie dotyczy to okręgów wyborczych powiązanych z terenem powiatu. Formą współpracy może być uczestnictwo posłów i senatorów w obradach Rady Powiatu poświęconych problematyce pozostającej w kręgu ich szczególnego zainteresowania. Zarząd Powiatu z samej istoty funkcjonowania będzie pozostawał w stałym kontakcie z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu, a także administracją państwową szczebla centralnego i wojewódzkiego.

2. DIAGNOZA STANU ISTNIEJĄCEGO GMINY

2.1. PRZYRODNICZE WARTOŚCI ŚRODOWISKA

2.1.1. POŁOŻENIE I MORFOLOGIA TERENU

Według podziału fizyczno-geograficznego J. Kondrackiego, cały obszar gminy położony jest w obrębie makroregionu Kotlina Sandomierska, na pograniczu trzech mezoregionów, tj. Płaskowyżu Kolbuszowskiego, Rynny Podkarpackiej (zwanej również Pradolina Podkarpacką) i Podgórze Rzeszowskiego.

Północna część gminy położona jest w obrębie Płaskowyżu Kolbuszowskiego i wznosi się do wysokości ok. 250 m n.p.m., a deniwelacje w jego obrębie mogą przekraczać 40 m. Obniżenia dolinne są szerokie i wypełnione piaskami, natomiast wzniesienia (wierzchowiny) pokrywają gliny morenowe i piaski z głazami.

Rynna Podkarpacka, w obrębie której położona jest środkowa część gminy, stanowi rozległe obniżenie utworzone przez wody fluwioglacjalne w okresie zlodowacenia krakowskiego, o czym świadczą wysokie poziomy piaszczysto-żwirowe. Kierunek tego dawnego przepływu wyznacza dolina Wisłoka od Rzeszowa po dolinę Sanu. Obszar w obrębie Rynny wznosi się do ok. 190 m n.p.m.

Przedgórze Rzeszowskie, w obrębie którego leży południowa część gminy, leży na południe od Pradoliny Podkarpackiej, przylegając bezpośrednio do progu Pogórze Karpackiego. Pofałdowany miocen Przedgórze wznosi się do wysokości 280 – 300 m n.p.m. i przykryty jest płaszczem lessu o dość znacznej miąższości. W terenie odznacza się wyraźnym progim od równinnej Pradoliny, przechodząc w urozmaiconą morfologicznie, porożcinaną licznymi dolinkami powierzchnię. W obrębie tej jednostki występują lokalnie tendencje do powstawania niewielkich osuwisk.

Na obszarze gminy można wyróżnić różne formy morfologiczne charakteryzujące rzeźbę terenu. Zbocza wysoczyzny są wyniesione do ok. 195 do 250 m n.p.m. i nachylone ku dolinie Wisłoka. Przeważają spadki 5 – 12%, lokalnie dochodzą do 20%. Generalnie teren posiada ekspozycję południową. Powierzchnie są pocięte nieregularnymi dolinkami bocznymi. W dolinie Wisłoka charakterystyczną formą morfologiczną jest terasa zalewowa pochodzenia akumulacyjnego rzeki, forma płaska o spadkach nieprzekraczających 2 %, wzniesiona ok. 4 – 7 m nad średni poziom wody w rzece.

Elementem uzupełniającym rzeźbę doliny są liczne starorzecza Wisłoka. Dolinki boczne większych cieków o zróżnicowanych szerokościach, od 20 – 250 m, urozmaicają rzeźbę terenu.

2.1.2. ZARYS GEOLOGII

Pod względem geologicznym Gmina Czarna położona jest w obrębie Zapadliska Przedkarpackiego. Basen Zapadliska wypełniają utwory trzeciorzędowe i czwartorzędowe, stanowiące element tektonicznie niesfałdowany. W podłożu, co wykazują wiercenia, stwierdzone utwory reprezentują prekambry, kambry, ordowiki, sylury, dewony, triasy, jury i kredę o skomplikowanej budowie strukturalnej.

Młodsze utwory zalegające na obszarze gminy to:

- utwory trzeciorzędowe – morskie osady miocenijskie, leżące poziomo na nierównym podłożu mezozoicznym, osiągając znaczne miąższości, wykształcone głównie w postaci łtów krakowieckich.
- utwory czwartorzędowe – wyróżnione jako plejstocen i holocen. Poziomem stratygraficznym dla plejstocenu są osady okresu zlodowacenia krakowskiego i środkowo – polskiego reprezentowane przez osady aluwialne z eratykami oraz zlodowacenia bałtyckiego reprezentowane przez osady akumulacji rzecznej. Holocen jest okresem akumulacji eolicznej (wydmy) oraz powstawania teras zalewowych z nagromadzeniami utworów piaszczysto – żwirowych, przechodzących ku górze w mułki i gliny piaszczyste.

Występujące na terenach poza dolinnych grunty są nośne – korzystne dla budownictwa. Jedynie w obrębie dolin, gdzie od powierzchni zalegają słabo nośne mady – zaznacza się obniżenie wartości nośnej gruntów.

2.1.3. SUROWCE MINERALNE

Na obszarze gminy występują złoża gazu ziemnego. Złoża te zalegają w obrębie 3 obszarów górniczych:

- obszar górniczy Smolarzyny obejmujący swym zasięgiem wschodnią część gminy (wieś Dąbrówki),
- obszar górniczy Husów – Albigowa – Krasne obejmujący swym zasięgiem południową część gminy (wieś Krzemienica),
- obszar górniczy Palikówka obejmujący swym zasięgiem południowo – zachodnią część gminy (wieś Krzemienica).

Zasięgi poszczególnych obszarów oraz sposób eksploatacji zostały zatwierdzone stosownymi decyzjami MOŚZNIŁ.

Gmina Czarna zasobna jest w kopaliny pospolite, głównie kruszywa (piaski, pospółki), wykorzystywane w budownictwie i drogownictwie. Zasięg ich występowania związany jest z zasięgiem i przebiegiem Pradoliny Podkarpackiej. Oprócz funkcjonujących kopalni kruszywa w przygotowaniu do eksploatacji są następne tereny, które określono na planszy uwarunkowań. Poza zorganizowaną eksploatacją kruszywa, występują „dzikie” wyrobiska, z których wydobywany jest piasek na prywatne potrzeby właścicieli, co powoduje dewastację powierzchni w postaci dołów i skarp.

2.1.4. GLEBY

Użytki rolne występujące na obszarze gminy, zaliczane są do gleb II – VI z klasy bonitacyjnej. Przeważają użytki w klasach II – IV. Niewielki odsetek stanowią gleby organiczne (szczególnie chronione z mocy ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych). Gleby Gminy Czarna wykazują duże zróżnicowanie. W północnej części gminy występują gleby niezbyt urodzajne zaliczane do IV i V klasy, natomiast w części południowej występują dość żyzne gleby należące do II i III klasy, powstałe z lessów.

W zewnętrznej, czynnej warstwie powierzchni ziemi gromadzą się różnego typu zanieczyszczenia pochodzące zarówno z naturalnych procesów geologicznych, jak też z gospodarczej działalności człowieka. Zagrożenia rolniczej przestrzeni produkcyjnej mają charakter ilościowy i jakościowy. Zagrożenia ilościowe wyrażają się w zmniejszaniu się powierzchni użytkowanej rolniczo w następstwie przejmowania gruntów na cele nierolnicze. Zagrożenia o charakterze jakościowym wynikają z działalności wydobywczej, nieprawidłowej uprawy na terenach o znacznych nachyleniach powierzchni, oddziaływania na grunty rolne zanieczyszczeń pochodzących z przemysłu i komunikacji, zanieczyszczeń wód i zanieczyszczeń odpadami. Składowiska odpadów stałych i płynnych oraz nieumiejętne wykorzystanie ścieków i odpadów do nawożenia gleb może prowadzić do ich zanieczyszczenia. Przeprowadzane przez

WIOŚ badania w ramach monitoringu gleb wzdłuż drogi E-4 nie wykazały widocznego wpływu zanieczyszczeń od środków transportu samochodowego. Trasa ta przebiega na otwartym terenie, co przy pionowym i poziomym ruchu powietrza powoduje prawdopodobnie rozprzestrzenianie zanieczyszczeń na dużym obszarze. Na obszarze gminy zjawiskiem negatywnym, powodującym degradację gleb, zmniejszenie areалу użytkowanego rolniczo jest również niezorganizowana eksploatacja piasków.

2.1.5. INFORMACJE O KLIMACIE

Obszar Gminy Czarna wg podziału rolniczo – klimatycznego R. Gumińskiego, należy do podkarpackiej dzielnicy rolniczo-klimatycznej. Jest to obszar określany jako przejściowy pomiędzy górami, a Kotliną Sandomierską, charakteryzujący się następującymi parametrami:

- okres wegetacyjny	- ok. 220 dni
- pokrywa śnieżna	- 60-80 dni
- dni z przymrozkami	- 110 – 120 dni
- opady roczne	- 600 – 700 mm
- średnia roczna temperatura	- 8°C
- średnia temperatura stycznia	- 3°C
- średnia temperatura lipca	- 18°C
- usłonecznienie na pow.	- 62,5 Kcal/cm ²
- dominujący kierunek wiatru	- zachodni.

Warunki klimatyczne na ogół są korzystne. Elementami wpływającymi na zróżnicowanie warunków topoklimatycznych są: rzeźba terenu, szata roślinna, wody gruntowe, powodujące różnice temperatur, wilgotności powietrza i powstawanie mgieł. Teren wysoczyzny, wyniesionej ok. 50 m ponad dno doliny Wisłoka, odznacza się najlepszymi warunkami klimatycznymi. Cechuje je korzystny układ stosunków termiczno – wilgotnościowych /wyższe temperatury ekstremalne, obniżona wilgotność/, solarnych (szczególnie w partiach zboczowych) o ekspozycji południowej. Występują tu znaczne obszary zieleni wysokiej, korzystnie modelujących układ wiatrów, powodując zmniejszenie jego prędkości. Mniej korzystne warunki klimatyczne występują w południowej części gminy, w obrębie doliny Wisłoka. Są one narażone na częste występowanie mgieł, spływy chłodnego powietrza z południa i północy, a więc terenów wzniesionych ponad dolinę Wisłoka oraz do tworzenia się zastoisk chłodnego powietrza. Zaznacza się zwiększenie uwilgotnienia, zwłaszcza w godzinach wieczornych i wczesno rannych. Boczne, nieckowate doliny to rynny spływu chłodnego powietrza. Odznaczają się pogorszonym klimatem, zwłaszcza w rejonie poprzecznych przegród terenowych, kumulujących zimne i ciężkie masy powietrza.

2.1.6. WARUNKI WODNE

Wody powierzchniowe

Gmina Czarna położona jest w dorzeczu rzeki Wisłok oraz jej lewobrzeżnych, na ogół bezimiennych dopływów. Sieć rzeczna jest stosunkowo uboga, co wynika z występowania przepuszczalnego podłoża. Wodostany w ciekach wykazują znaczne wahania w ciągu roku. Maksymalne stany notowane są po okresach obfitych opadów atmosferycznych i roztopach wiosennych. Wody w rzekach nie wykazują zanieczyszczeń. Wody stojące występują na ogół w dolinie Wisłoka, wypełniając starorzecza oraz w zagłębieniach terenu, tworząc lokalne podmokłości. Wody powierzchniowe płynące należą do najbardziej zanieczyszczonego elementu środowiska, co jest następstwem nieracjonalnej gospodarki zasobami oraz odprowadzania nadmiernej ilości ścieków przemysłowych i komunalnych o niedostatecznym stopniu oczyszczenia.

Istotnym czynnikiem degradującym wody powierzchniowe są zanieczyszczenia obszarowe, pochodzące ze spływów powierzchniowych, wprowadzających do wód zanieczyszczenia pochodzące z gospodarki rolnej (nawozy, środki ochrony roślin) oraz zanieczyszczenia bakteriologiczne, będące rezultatem stosowania praktyki nadrzędności zaopatrzenia ludności w wodę z wodociągów w stosunku do uporządkowania gospodarki ściekowej. Sytuacja taka dotyczy

Gminy Czarna, gdzie wszystkie jednostki osadnicze posiadają wodociąg. W zakresie kanalizacji, w miejscowości gminnej funkcjonuje oczyszczalnia ścieków, obsługująca aktualnie wsie Czarna i Krzemienica. Częściowo skanalizowana jest również Wola Mała, z której ścieki dostarczane są na oczyszczalnię miasta Łańcuta. W pozostałych miejscowościach gospodarka ściekowa organizowana jest we własnym zakresie (szamba), co stwarza zagrożenie w wypadku nieprawidłowej ich eksploatacji.

Z mocy ustawy prowadzony jest monitoring jakości wód powierzchniowych. Monitoringiem regionalnym objęta jest rzeka Wisłok, na której jeden z punktów pomiarowych zlokalizowany jest w Dąbrówkach. Według klasyfikacji ogólnej rzeka Wisłok prowadzi wody pozaklasowe. Normom III klasy czystości odpowiada jedynie dopływ Wisłoka – Młynówka.

Wody gruntowe

Na obszarze Gminy Czarna charakter i głębokość występowania wód uzależniona jest od konfiguracji powierzchni, a ich wydajność uzależniona jest od wielkości warstwy wodonośnej. Występowanie wody gruntowej w części północnej związane jest z osadami przepuszczalnymi, stanowiącymi niewielkie przewarstwienia wśród osadów trudno przepuszczalnych, przeważnie na głębokości 1, 5 – 2, 0 m. Wody te często znajdują się pod niewielkim ciśnieniem hydrostatycznym. Wody w gruntach trudno przepuszczalnych nie tworzą jednolitego poziomu, lecz pojawiają się w postaci sączek, zlokalizowanych na różnych głębokościach. Wydajność sączek jest zróżnicowana i jest uzależniona od wielkości opadu atmosferycznego.

Pierwszy poziom wodonośny w dolinie Wisłoka /południowa część gminy/ występuje w utworach piaszczystych, tj. piaskach i żwirach podścielających mady. W dolinie Wisłoka występuje na głębokości 3 – 6 m, zaś w bocznych dolinkach na głębokości 1 – 2 m, tworząc niekiedy podmokłości. Poziom wodonośny dla celów konsumpcyjnych i gospodarczych w obrębie gminy wykazuje znaczne zróżnicowanie. W obrębie zboczy wysoczyzny warstwą wodonośną są wspomniane przewarstwienia piaszczyste o niewielkiej wydajności ok. 1 – 2 m³/h. Najpewniejszym poziomem wodonośnym jest warstwa żwirów zalegających pod łąkami na głębokości 10 – 20 mppt, z wydajnością w granicach 5 – 8 m³/h. W obrębie doliny Wisłoka zasadniczą warstwą wodonośną jest seria piaszczysto – żwirowa na głębokości 6 – 10 mppt, z wydajnością 10 – 20 m³/h. Woda z tej warstwy jest pod nieznacznym ciśnieniem i stabilizuje się na głębokości 4 – 6 mppt.

Z rozległą doliną rzeki Wisłok związane są największe zasoby wód podziemnych, związanych z osadami Pradoliny Podkarpackiej. Są to wody czwartorzędowe, występujące na stosunkowo niewielkich głębokościach i wchodzi w skład Głównego Zbiornika Wód Podziemnych (GZWP) nr 425 „Dębica - Stalowa Wola - Rzeszów” wraz ze strefą pośrednią, zatwierdzonego Decyzją Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa KDH1/013/6037/97 z dnia 18 lipca 1997 r. Średnia głębokość tego zbiornika wynosi 10 – 30 m. Poziom wodonośny stanowią żwiry zalegające pod warstwą łąk, co sprawia, że woda znajduje się pod nieznacznym ciśnieniem hydrostatycznym. Wody te poprzez system studni służą do zaopatrzenia części Gminy Czarna i miasta Łańcuta.

Wody podziemne

Wody podziemne są mniej zdegradowane jakościowo niż wody powierzchniowe, które w klasyfikacji ogólnej są pozaklasowe. Wynika to z faktu, że są one chronione przed bezpośrednim wpływem zanieczyszczeń pochodzących z powietrza, wód powierzchniowych i powierzchni ziemi. Mając na względzie potrzebę ochrony zasobów tych wód, prowadzony jest stały monitoring, polegający na prowadzeniu systematycznych badań jakości wód podziemnych, interpretacji uzyskanych wyników oraz prognozowaniu zachodzących w nich zmian. Zgodnie z klasyfikacją jakości zwykłych wód podziemnych przyjętą dla potrzeb monitoringu środowiska, badane wody zaliczone zostały w 1998 r. do klasy Ib (wody wysokiej jakości).

2.1.7. ŚRODOWISKO ATMOSFERYCZNE

Gmina Czarna położona jest w rejonie o dość korzystnych warunkach aerosanitarnych i należy do gmin o najmniejszej emisji zanieczyszczeń do atmosfery. Niemniej jednak na stan czystości powietrza w gminie wpływ mają punktowe źródła emisji zanieczyszczeń przemysłowych i gospodarki komunalnej Łańcuta i aglomeracji rzeszowskiej. Lokalne źródła emisji zanieczyszczeń stanowią nieliczne zakłady przemysłowe jak piekarnie, wytwórnie parkietu, stolarnie, wytwórnia pianki poliuretanowej i usługowo – produkcyjne warsztaty rzemieślnicze stosujące w działalności spawanie.

Wpływ na stan środowiska, zwłaszcza w skali lokalnej, posiada emisja niekontrolowana z niepunktowych źródeł. Zalicza się do nich emisje z:

- sektora transportowego,
- sektora komunalnego – z małych kotłowni i palenisk domowych, gdzie podstawowym źródłem energii cieplnej jest spalanie węgla i koksu,
- rolnictwa – hodowla bydła, trzody chlewnej i drobiu, zabiegi agrotechniczne, szklarnie.

Zanieczyszczenia emitowane do atmosfery, niekorzystnie wpływają nie tylko na jej stan, ale także na jakość oraz czystość wód i gleb, rozwój roślin i zwierząt, a co za tym idzie, także na zdrowie człowieka. Zanieczyszczenia emitowane do atmosfery powodują zmianę jej naturalnego składu chemicznego, struktury termicznej i zakłócają bilans promieniowania słonecznego, stwarzając zagrożenie dla ludzi i środowiska. Wyniki badań stanowią podstawę oceny stopnia zanieczyszczenia oraz oceny wpływu zanieczyszczeń na zmiany zachodzące w środowisku.

Badania poziomu zanieczyszczeń pyłowych i gazowych prowadzą WSSE i WIOŚ w wytypowanych punktach pomiarowych. Program badań obejmuje zanieczyszczenia podstawowe pochodzące z procesów spalania paliw: dwutlenek siarki, dwutlenek azotu, pył zawieszony, opad pyłu, opad kadmu i ołowiu oraz zanieczyszczenia specyficzne pochodzące z procesów technologicznych. Wyniki badań wskazują, że Gmina Czarna wykazuje najmniejszą emisję zanieczyszczeń wśród gmin powiatu łańcuckiego. Narastającym problemem staje się natomiast emisja komunikacyjna, szczególnie odczuwalna w rejonie tras tranzytowych. Przez południową część gminy przebiega droga krajowa E-4, w rejonie której występuje podwyższona emisja zanieczyszczeń komunikacyjnych w miarę nasilania się ruchu, co może stanowić uciążliwość we wsi Krzemienica.

2.1.8. KLIMAT AKUSTYCZNY

Najpowszechniejszym i najbardziej uciążliwym jest hałas komunikacyjny, którego źródłem są środki komunikacji drogowej i kolejowej. Największą uciążliwość hałasową stwarzają przebiegające przez obszar gminy droga E-4 i magistrala kolejowa Kraków - Medyka głównie we wsiach przez które przebiegają te szlaki komunikacyjne. W pozostałych wsiach gminy zagrożenie hałasem pochodzącym z ruchu pojazdów nie występuje.

Hałas przemysłowy, dokuczliwy element zakłócający środowisko człowieka, pochodzi od zakładów przemysłowych i usługowych. Przeprowadzone w 1998 r. kontrole WIOŚ nie wykazały przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu przemysłowego. Na omawianym obszarze brak zakładów przemysłowych o większej uciążliwości dla otoczenia. Źródłem niewielkiego hałasu i zadymienia jest przylegająca do granicy gminy baza i warsztaty PKS.

2.1.9. OBSZARY LEŚNE, SYSTEMY POWIĄZAŃ EKOLOGICZNYCH

Szata roślinna pełni funkcje klimatyczne i biologiczne, wpływające na podniesienie ogólnych standardów ekologicznych i poprawę jakości życia oraz funkcje glebo- i wodochronne. Naturalny system powiązań ekologicznych na terenie gminy tworzą:

- ekosystemy leśne,
- ekosystem doliny rzeki Wisłok,
- ekosystem Starego Wisłoczyska,
- ekosystem cieków niższego rzędu w postaci zarośli łęgowych,

- ekosystemy łąkowe – obszary użytków zielonych, stanowiących bazę równowagi ekologicznej dla sąsiadujących terenów uprawowych,
- zbiorowiska wodne i szuwarowe,
- zbiorowiska synantropijne – towarzyszące uprawom polnym.

Las jest jednym z najważniejszych komponentów środowiska przyrodniczego. Znaczenie lasu wypływa z wielorakich jego funkcji, wśród których zazwyczaj wymienia się:

- funkcję ochronną polegającą na oddziaływaniu na wiele elementów środowiska: klimat, stosunki wodne, skład chemiczny wody i powietrza, jak również zabezpieczają przed wiatrami, zmniejszają zanieczyszczenie powietrza, produkują tlen, chronią przed hałasem, przetrzymują wilgoć,
- funkcję produkcyjną polegającą na dostarczaniu surowca i innych dóbr leśnych,
- funkcję społeczną polegającą na turystycznym, krajobrazowym i rekreacyjnym wykorzystaniu walorów oraz stanowią naturalne środowisko leśnych gatunków zwierząt.

Lasy na obszarze gminy zajmują powierzchnię ponad 2.380 ha, co stanowi ponad 30% ogólnej powierzchni gminy (GUS 1996) . Tworzą one 3 oddzielone od siebie przestrzenie kompleksy:

- największy, położony jest w północno-wschodniej części gminy, styka się z gruntami miejscowości Czarna, Medynia Łańcucka i Zalesie.
- mniejszy kompleks, zwany Cisowiec, zajmuje północno-zachodnią część gminy, sąsiaduje z Medynią Głogowską i przysiółkiem Zofijówka.
- trzeci, położony na południe od powyższego, styka się z Pogwizdowem i Zofijówką.

Każdy z kompleksów charakteryzuje się nieco odmiennym składem florystycznym, związanym z różnicami w podłożu geologicznym, zróżnicowanie geomorfologicznym, a także przeszłą działalnością człowieka. Zbiorowiska szaty roślinnej, sprzyjają bogactwu gatunków fauny. Ze środowiskiem leśnym związane są duże zwierzęta łowne, wśród których można spotkać jelenie, sarny, dziki, lisy, kuny leśne, borsuki. Tereny otwarte, tj. łąki i pola uprawne są biotopem drobnej zwierzyny łownej (zajęcie, kuropatwy, bażanty).

Szczegółowy skład florystyczny poszczególnych kompleksów ujmuje INWENTARYZACJA PRZYRODNICZA GMINY CZARNA. Zgodnie z Zarządzeniem Nr 236 Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z 29 listopada 1996 r. lasy Gminy Czarna uznane zostały za ochronne dla miasta Łańcuta.

2.1.10. ZASOBY PRZYRODY OBJĘTE OCHRONĄ PRAWNĄ

Na obszarze gminy ochronę prawną zastosowano przez utworzenie jednego pomnika przyrody o numerze 110 w wojewódzkim rejestrze. Jest to lipa drobnolistna, znajdująca się w miejscowości Czarna. Projektowane są dalsze 124 pomniki przyrody obejmujące drzewa różnych gatunków.

Pismem z dnia 14 czerwca 1999 r. Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Krośnie zaopiniowała negatywnie inicjatywę Wojewódzkiego Konserwatora Przyrody dotyczącą utworzenia na terenach leśnych w miejscowości Pogwizdów rezerwatu przyrody „Medynia Głogowska”. W wyniku cięć związanych z rozwojem podrostów i nalotów oraz stanem sanitarnym uzyskano na pow. około 20 ha odnowienia naturalne dobrej jakości. Na pozostałej powierzchni projektowanego rezerwatu obejmującego drzewostany wyżywicowane i nasienne gospodarcze kontynuowane są cięcia częściowe, aby wyprowadzić istniejące odnowienia naturalne.

Na terenie gminy na podstawie Rozporządzenia Wojewody Rzeszowskiego Nr 58/96 z dnia 6 grudnia 1996 r. uznano za użytek ekologiczny obszary:

- działka nr 743 w miejscowości Zalesie pow. 0.96 ha,
- działka nr 1972 w miejscowości Czarna pow. 2.12 ha,
- działka nr 2282 w miejscowości Pogwizdów pow. 2.07 ha.

2.1.11. OGÓLNA OCENA ŚRODOWISKA

W rejonie Gminy Czarna kompleksową ocenę stanu środowiska przeprowadził w 1998 r. WIOŚ Rzeszów. Wynikiem oceny jest klasyfikacja gmin ze względu na występowanie zagrożeń środowiskowych. Kryteria oceny to:

- poziom zanieczyszczenia powietrza,
- poziom zanieczyszczenia wód powierzchniowych,
- poziom zanieczyszczenia wód podziemnych,
- stopień degradacji i dewastacji gruntów,
- poziom zagrożeń hałasem,
- ilość zakładów uciążliwych z listy krajowej i wojewódzkiej.

Gmina Czarna została zaliczona do gmin, na obszarze, których wyniki badań nie wskazują na występowanie ponadnormatywnych zanieczyszczeń i uciążliwości, mimo iż obserwuje się antropogeniczne oddziaływania i może zachodzić lub zachodziło podejrzenie, że powodują zły stan środowiska.

Gmina Czarna zalicza się do obszarów o warunkach środowiska w niewielkim stopniu przekształconych. W celu utrzymania takiego stanu, jak również uzyskania poprawy w pewnych elementach (środowisko wód płynących) należy zwrócić uwagę na występowanie zjawisk negatywnych występujących na obszarze gminy. Wśród zagrożeń środowiskowych występujących na obszarze gminy można wyróżnić zagrożenia naturalne i antropogeniczne.

Zagrożenia naturalne wynikają z położenia gminy, budowy geologicznej i warunków hydrogeologicznych. Są to:

- [zagrożenia powodziowe występujące w obrębie doliny Wisłoka, związane z zasięgiem występowania wód stuletnich, obejmujące środkową część gminy, w tym miejscowości: Czarna, Krzemienica, Dąbrówki,]¹
- zagrożenia skażenia gleb i wód gruntowych posiadające bezpośredni związek z występowaniem powodzi i wylewami silnie zanieczyszczonych wód Wisłoka,
- występowanie niekorzystnych warunków topoklimatu (niekorzystne warunki wilgotnościowe, zaleganie mgieł) na obszarach stałego lub okresowego występowania wód gruntowych płytko pod powierzchnią terenu i starorzeczy (Stary Wisłok),
- tendencje do powstawania lokalnie osuwisk.

Zagrożenia antropogeniczne związane z działalnością człowieka:

- zanieczyszczenie rzeki nieodpowiadające normom,
- nieuporządkowana gospodarka wodno – ściekowa na terenach wiejskich (częściowo zrealizowana kanalizacja przy 100% zwodociągowania gminy) powodująca powstawanie zanieczyszczeń obszarowych (odcieki z nieszczelnych i przepelnionych szamb degradujących środowisko wodne,
- możliwość pojawienia się uciążliwości związanej z ruchem komunikacyjnym przy drodze E-4 w miejscowości Krzemienica w miarę jego nasilania,
- zagrożenie pożarowe związane z lokalizacją otworów wiertniczych w obrębie obszaru górniczego Palikówka,
- dzikie wyrobiska piasku powodujące degradację gleb i zmniejszanie areалу uprawowego,
- niewłaściwa agrokultura prowadząca do zjawiska zakwaszania gleb.

Na obszarze gminy nie stwierdza się zagrożenia promieniowaniem magnetycznym. Przebiegające przez gminę linia najwyższych napięć 750 kV i wysokiego napięcia 110kV zlokalizowane są z zachowaniem obszarów ograniczonego użytkowania i nie kolidują z zabudową mieszkaniową.

2.2. KULTUROWE WARTOŚCI ŚRODOWISKA

2.2.1. STAN BADAŃ

Gmina Czarna nie była dotychczas przedmiotem oddzielnego opracowania, które poruszałoby problematykę ochrony dziedzictwa kulturowego. Poszczególne zabytki gminy zostały pobieżnie opisane w „Katalogu zabytków”. Z kolei w archiwum SOZ w Rzeszowie znajdują się nieliczne karty zabytkowych obiektów z terenu Gminy Czarna. Kilka miejscowości (Czarna, Dąbrówki, Krzemienica oraz Medynia Głogowska) posiada przyczynki monograficzne do swoich dziejów. Ponadto w opracowaniach naukowych sąsiednich miejscowości zawarto cenne wiadomości dotyczące wsi z terenu opracowania.

2.2.2. HISTORIA GMINY CZARNA I JEJ MIEJSCOWOŚCI

Doliną Wisłoka od Karpat do dolnego Sanu rozciągał się pas pradawnej puszczy leśnej, który stanowił naturalną granicę między Polską a Rusią. Osadnictwo na ten teren sporadycznie docierało od wschodu i zachodu już we wczesnym średniowieczu, tworząc zagospodarowane enklawy. Osadnictwo to rozwijało się na żyznym pasie lessów, który nie był porośnięty puszcza. Po zajęciu tych obszarów przez Kazimierza Wielkiego w 1340 roku rozpoczęto realizować szeroko zakrojoną akcję kolonizacyjną. Teren objęty niniejszym opracowaniem był częścią dystryktu łańcuckiego, który otrzymał od Kazimierza Wielkiego Otton z Pilczy. W rozwoju Łańcuta (lokowanym po 1340 roku) jak i okolicznych miejscowości ogromną rolę odegrał fakt, że miasto było położone przy głównym szlaku handlowym, przy tzw. „strata via”, która prowadziła ze Lwowa do Krakowa. Na odcinku Łańcut - Rzeszów droga ta biegła przez Trzebownisko, Łąkę i Strażów. Ważnymi szlakami komunikacyjnymi były trakty do Leżajska i Sokołowa Małopolskiego (przez Trzeboś). Obok nich istniał cały szereg połączeń lokalnych, z których dla nas najważniejszy, nazywał się „vulgo żywiec” - była to droga biegnąca od mostu na Wisłoku w Rzeszowie do Krzemienicy przez Krasne. Drogę tę w późniejszym okresie nazwano „szeroką”. Niemniejszą rolę w procesie osadniczym odegrał Wisłok, który w XV wieku był rzeką spławną (porty w Palikówce i Czarnej). Wzdłuż wyżej wymienionych szlaków rozwijało się osadnictwo na interesującym nas obszarze.

Najstarszą osadą Gminy Czarna jest Krzemienica, lokowana po 1340 roku. Wieś tą przecinała wspomniana szeroka droga. Około połowy XV wieku założono Wolę Małą, położoną przy trakcie na Leżajsk (oraz nad Wisłokiem). W następnym wieku zostały założone wsie Czarna i Dąbrówki. Przez pierwszą z nich biegł trakt do Sokołowa, przez drugą droga na Leżajsk. Przy drodze do Sokołowa w XVII wieku lokowano również obie Medynie. Najmłodszą osadą jest Zalesie, powstałe dopiero w XVIII wieku.

Jak wynika z przedstawionych wyżej faktów proces osadniczy na terenie Gminy Czarna był bardzo powolny. Postępował „naprzód” w miarę jak posuwała się trzebież puszczy. Dodatkowo był on hamowany licznymi najazdami tatarskimi (np. 1502, 1524, 1672), wojnami prywatnymi, potopem szwedzkim, najazdem Siedmiogrodzian (1667), wojną północną, klęskami elementarnymi (powodzie, zarazy). Podczas tych najazdów wsie były wielokrotnie niszczone, a ludność brana w jasyr. Dopiero w II połowie XVIII wieku nastąpił okres względnego spokoju. Od tego okresu wsie rozwijały się niemal bez przeszkód.

Czarna (z Kołkami)

Wież lokował w 1562 roku ówczesny właściciel dóbr łańcuckich Krzysztof Pilecki (zm.1568), syn Mikołaja „Ocica”. Po nim dobra odziedziczył syn- także Krzysztof zmarły po 1596 roku, żonaty z Anną z Sienna. W 1586 roku Anna z Sienna zamieniła włość łańcucką ze Stanisławem Stadnickim. Po jego śmierci w 1610 roku dobra łańcuckie objęli synowie Stanisława Stadnickiego- Władysław i Stanisław, którzy kontynuowali ojcowskie tradycje i prowadzili wojny sąsiedzkie. Władysław został rozstrzelany w Łańcucie w 1624 roku, natomiast młodszy Stanisław został oddany pod kuratelę Lubomirskiego i w 1629 roku oddał mu dobra łańcuckie w tym: Krzemienię, Czarną, Kołki, Dąbrówki. Po 1649 roku ogromne latyfundium Lubomirskich złożone z 20 miast i 316 wsi zostało podzielone pomiędzy trzech synów; dobra łańcuckie odziedziczył Jerzy Sebastian (zm.1667) . Kolejnymi właścicielami dóbr łańcuckich zostali jego potomkowie- Franciszek Sebastian (zm.1699) starosta olsztyński, Stanisław Herakliusz (zm.1702) marszałek wielki koronny i w końcu Teodor (zm.1745) wojewoda krakowski. W 1745 roku syn Teodora - Kacper przekazał dobra łańcuckie bratu stryjecznemu Stanisławowi Lubomirskiemu, który w 1753 roku ożenił się z Elżbietą (Izabelą) z Czartoryskich. Po śmierci Stanisława (1783) majątkiem zarządzała wdowa Elżbieta. Księżna zmarła w 1816 roku i jej majątek podzielono między trzy córki i ich potomstwo. Klucz łańcucki (wraz z Krzemienią i Strażowem), otrzymali wnukowie Alfred i Artur, synowie Jana Potockiego (zm.1815) i Julii Teresy z Lubomirskich (zm.1794). Początkowo bracia gospodarowali wspólnie. Dopiero w 1823 roku podzielili się dobrami. Starszy Alfred (zm.1862) wziął dobra łańcuckie i lwowskie. Po jego śmierci ordynację odziedziczył syn - także Alfred (zm.1889) attache przy poselstwie austriackim w Londynie poseł na sejm, członek Rady Państwa, minister rolnictwa, premier rządu w latach 1870-71. Kolejnym właścicielem został syn Roman. Po jego śmierci w 1915 roku włości objął ostatni ordynat - Alfred (zm.1958).

Według tradycji pierwotnie wieś założona przez Mazurów, a dosiedlona jeńcami szwedzkimi po Potopie. Według danych z XVII i XVIII wiecznych rejestrów poborowych ludność Czarnej przedstawiała się następująco: w 1663 roku we wsi znajdowały się 32 zagrody, w 1651 roku było 30 zagrodników, 4 komorników z bydłem oraz 12 komorników bez bydła. W 1672 roku wieś liczyła tylko 15 domostw, z kolei w 1703 roku w Czarnej gospodarzyło 7 kmieci, 31 zagrodników, 16 chałupników, a w Kołkach było 16 gospodarstw. Dziesięć lat później Czarna z Kołkami liczyła 38 domów (5 kmieci, 15 zagrodników, 18 chałupników).

W 1817 roku Czarną zamieszkiwały 544 osoby, a Kołki 132. Natomiast w latach 90-tych XIX wieku wieś liczyła 1273 mieszkańców (212 domów). Wieś była znana z rzemiosła tkackiego. W 1682 roku notowany był cechmistrz tkacki Michał Peszko. Natomiast z roku 1758 pochodzi postanowienie ówczesnego właściciela wsi - Stanisława Lubomirskiego, w którym pozwolono mieć we wsi cechmistrza i podcehmistrzego. Wśród XIX wiecznych tkaczy należałoby wymienić Józefa Bernata, Tomasza Kluza, Anielę Rejman.

Początkowo Czarna należała do parafii w Krzemienicy. Parafię utworzono po wybudowaniu kościoła. Świątynia została wzniesiona w latach 1922-26, inicjatorką budowy była Małgorzata Czado. We wsi nie było folwarku. Znajdowały się tutaj jedynie zabudowania związane z gospodarką leśną Potockich. W Czarnej na Podbórze w I połowie XIX wieku wybudowano zespół leśniczówki (drewniany), natomiast na Kołkach gajówkę. Obecna murowana leśniczówka została wzniesiona w 1934 roku.

W okresie staropolskim w Czarnej prawdopodobnie znajdował się port rzeczny na Wisłoku oraz prom. Ponadto we wsi funkcjonowały dwie karczmy oraz młyn elektryczny. W 50-tych przystąpiono do elektryfikacji wsi oraz wybudowano m.in. budynki: GS, punkt skupu żywca, bibliotekę, młyn gospodarczy, remiza OSP, dom społeczny. W latach 60-tych i 70-tych wybudowano dom ludowy, piekarnię, posterunek MO, przedszkole oraz szkołę.

Dąbrówki (Dąbrówka)

Wież założona w 1584 roku przez ówczesnego właściciela dóbr łańcuckich Krzysztofa Pileckiego i jego żonę Annę z Sienna (Sienieńska). Dąbrówki nieustannie wchodziły w skład włości łańcuckiej. Tak więc kolejno po Pileckich właścicielami wsi byli Stadniccy, następnie Lubomirscy i w końcu Potoccy.

W XVII i XVIII wiecznych rejestrach poborowych nie zanotowano, ani liczby ludności Dąbrówek, ani liczby domostw. Dopiero w źródłach z XIX wieku można znaleźć skąpe informacje na temat zaludnienia wsi. W 1817 roku Dąbrówki liczyły 279 mieszkańców. Natomiast w latach 90-tych XIX

wieku wieś liczyła 536 mieszkańców. Dąbrówki należały do parafii łańcuckiej. Parafię utworzono po wybudowaniu obecnego kościoła.

W Dąbrówkach Potoccy ulokowali cały szereg budynków związanych z gospodarką leśną w swoich dobrach. W latach 1845-46 wybudowano siedzibę nadleśnictwa (dom, stodołę, stajnię). Prace te kontynuowano w latach następnych, albowiem jak wynika z analizy mapy katastralnej na tzw. „Leśnictwo” w Dąbrówkach składało się już siedem budynków oraz kwaterowy ogród. Około 1860 roku wzniesiono suszarnię nasion, około 1900 roku budynek Dyrekcji Lasów oraz gajówkę. W 1928 roku została wybudowana kancelaria z mieszkaniem nadleśniczego, a trzy lata później biura z mieszkaniem kontrolera lasów. Ponadto znajdują się tutaj dwie piwnice - lodownie, które służyły do przechowywania upolowanej zwierzyny. Do obsługi budynków i rewirów leśnych (razem z Czarną i Smolarzynami) w 1857 roku Ordynacja zatrudniała 13 pracowników: 1 leśnego, 1 podleśnego, 6 dozorców, 4 leśnych oraz 1 stróża.

W Dąbrówkach funkcjonował prom. W 1906 roku wybudowano szkołę powszechną, natomiast w latach 30-tych powstały kółko rolnicze oraz dom ludowy. Poza tym nieprzerwanie od XIX wieku po okres międzywojenny we wsi funkcjonowała drewniana karczma. Do najważniejszych inwestycji w okresie powojennym w Dąbrówkach należy zaliczyć budowę Ośrodka Remontowo - Budowlanego Lasów Państwowych (hale produkcyjne, osiedle mieszkaniowe) wokół dawnych budynków Potockich, ponadto budowę kościoła parafialnego, kaplicy cmentarnej oraz nowej szkoły z salą gimnastyczną.

Krzemienica

Poprzednie nazwy miejscowości: Czremnecz, Kremnitz, Kremnetzstein. Wchodziła w skład włości łańcuckiej, utworzonej po 1340 roku tj. po przyłączeniu Rusi do Korony Polskiej przez Kazimierza Wielkiego. Pierwszym właścicielem wsi (a także włości łańcuckiej) był Otton z Pilczy herbu Topór generalny starosta ziemi ruskiej i wojewoda sandomierski, zmarły w 1381 roku. Po jego śmierci dobra odziedziczyła córka Elżbieta, trzecia żona króla Władysława Jagiełły, wdowa po Leliwicie Wincentym Granowskim. Z tego okresu - maj 1384 - pochodzi pierwsza wzmianka o wsi Krzemienica. Po Elżbiecie (zm.1420) dobra przeszły na Jana Pileckiego i Elżbietę księżną opolską. W 1476 roku dobra dzierżył młodszy syn Otton (zm.1504) podkomorzy lubelski a następnym dziedzicem był najmłodszy syn Ottona - Stanisław. Po przedwczesnej śmierci Stanisława w 1523 roku włość łańcucką odziedziczył brat Mikołaj (zm.1550), który był jednocześnie właścicielem Tyczyna. Po nim włości przeszły na Krzysztofa (zm.1568), od niego otrzymał Łańcut (z okolicznymi wsiami) syn, również Krzysztof (zm. 1596) żonaty z Anną z Sienna. Kolejnymi właścicielami wsi zostali Stadniccy a po nich od 1629 roku Lubomirscy. Na przełomie XVII i XVIII wieku Krzemienica przypadła rzeszowskiej linii Lubomirskich wywodzącej się od Hieronima Augustyna Lubomirskiego. Kolejnym właścicielem od 1726 roku został jego syn Jerzy Ignacy. W 1745 roku Krzemienicę przejął Antoni Lubomirski (zm.1782) a następnie jego brat Stanisław z żoną Elżbietą (Izabela) z Czartoryskich. Ostatnimi „feudalnymi” właścicielami wsi byli Potoccy z Łańcuta, spadkobiercy księżny Elżbiety. Warto zaznaczyć, że w XVIII wieku dziedzice Krzemienicy nie gospodarowali osobiście. Dzierżawcami wsi byli między innymi: Stanisław Pili plenipotent Lubomirskich z Rzeszowa, Kiciejscy, Bobrownicy i Białogłowscy.

Według tradycji pierwszymi mieszkańcami Krzemienicy mieli być górnicy z węgierskiej miejscowości Kremnita oraz osadnicy niemieccy. Poświadczą o tym XV wieczna „Księga ławnicza wsi Krzemienica”, która została spisana w języku staroniemieckim. W 1589 roku było w Krzemienicy 30 łanów uprawnych, 18 zagrodników, 6 komorników z bydłem oraz 17 rzemieślników. Spis poborowy z 1626 roku odnotowuje takie same kategorie gospodarzy. Natomiast kolejny spis z 1651 roku wymienia niezmienną liczbę zagrodników i komorników oraz 16 rzemieślników. W 1672 roku Krzemienica liczyła 58 domostw. Z kolei w roku 1817 liczba ludności wsi wzrosła do 487 osób. Pod koniec XIX wieku liczba ludności uległa podwojeniu i wynosiła 1055 osób.

Parafia wymieniona po raz pierwszy w cytowanym dokumencie kardynała - legata Dymitra (Demetriusa). W 1450 roku notowany pleban Maciej. Kościół wzmiankowany w 1476 roku. Drugi fundowany w 1492 przez Ottona Pileckiego. Około połowy XVI wieku zamieniony na zbór protestancki przez Pileckich, zwrócony katolikom w 1627 roku. Zniszczony częściowo pożarem w 1750 roku, odbudowany w pierwotnym kształcie kosztem księdza proboszcza Józefa Napiórkowskiego, komisarza Lubomirskich Szwarczewskiego i parafian m.in. Sebastiana Kramarza. Konsekrowany w 1754 roku: wówczas poszerzono zakrystię, dobudowano kruchtę od

północy i przedsionek od zachodu, wydzielono trzy nawy w korpusie. Remontowany w latach 1827, 1959, 1980 i 1999. Wokół kościoła ogrodzenie (1827), dzwonnica (ok. 1750) oraz kostnica (1827). Na północ od zespołu kościelnego, po przeciwnej stronie drogi znajdował się folwark plebański. Pod koniec XVIII wieku na uposażenie parafii składało się 118 morgi i 830 sążni pola.

Folwark pański w Krzemienicy znajdował się na wprost traktu do Łańcuta. W połowie XIX wieku składał się z 12 budynków. Ponadto przy granicy ze Strażowem znajdowało się gospodarstwo pomocnicze (owczarnie). W latach 1835-38 została wybudowana owczarnia według planów J. Tokarskiego. Dalsze prace budowlane prowadzono na folwarku w 4 ćw. XIX wieku. Wybudowano wtedy stajnię, stodołę, kapliczkę. W latach 90-tych XIX wieku areal folwarku był następujący: obszar większy 719 morgów pola, a mniejszy 2048 morgów. Drugi folwark był usytuowany na tzw. Woli Krzemienickiej. Było to dawne gospodarstwo dominikanów z Łańcuta, które uposażył w 1633 roku Stanisław Lubomirski. Jego obszar wynosił 104 ha pól. Po kasacie zakonu folwark przejął Państwowy Fundusz Religijny, od którego w 1837 roku odkupili go Potoccy. Bezpośrednio po zakupie folwarku z inicjatywy nowych właścicieli wzniesiono w latach 1837-39 nowe zabudowania: kancelarię z mieszkaniem administratora, owczarnię oraz szopę.

W Krzemienicy funkcjonowała także gorzelnia, która była notowana w spisie poborowym z 1589 roku. Wiadomo także, że gorzelnię zbudowali Potoccy. W zachodniej części wsi znajdowały się dwie bażantarnie, przy których wzniesiono gajówki. Natomiast przy C.K. gościńcu w latach 1835-37 wybudowano pańską austerię ze stajnią. Ponadto na tzw. Kolonii koło Krzemienicy Potoccy wybudowali 3 murowane domy.

XVII i XVIII wieczne spisy poborowe odnotowują, że w Krzemienicy znajdował się zawsze co najmniej 1 młyn. W 1589 roku był to młyn o dwóch kołach. Z kolei w 1626 roku wymieniono taki sam młyn oraz młyn „korzecznik”. Później brak wzmianek o młynach. Dopiero około 1900 roku Mikołaj Nycz wybudował młyn wodny, który zmodernizowano w następnych latach (zainstalowano maszynę parową). We wsi wybudowano także dwie szkoły (1899, 1912) oraz budynki kolejowe: stację i dom dróżnika (pocz. XX w.). Na wprost kościoła znajdował się szpital dla ubogich fundacji Teodora Lubomirskiego. Przetrwał on do 1944 roku. Wśród budynków publicznych należy wymienić także karczmy - w XIX wieku zbudowano tutaj dwie drewniane arendy natomiast po 1900 roku funkcjonowały już trzy murowane karczmy.

Największymi inwestycjami po wojnie były: budowa nowej szkoły (na terenie folwarku) oraz budowa nowego kościoła parafialnego w 1975 roku (stary p.w. św. Jakuba Starszego przemianowano na filialny). Rozbudowano także dom ludowy, natomiast na terenie dawnego folwarku poddominikańskiego założono filię Instytutu Sadowniczego z Albigowej.

Medynia Głogowska, Medynia Łańcucka

Poprzednie nazwy miejscowości: Stanin Maior, Stanin Minor, Stadnik Wielki, Stadnik Mały. Osady założone na początku XVII wieku przez ówczesnego właściciela dóbr łańcuckich Stanisława Stadnickiego. Po raz pierwszy wymienione w wykazie dóbr Stadnickich w 1607 roku. Majętność ta obejmowała miasto Łańcut i 11 wsi: Żołąnię, Białobrzegi, Wolę Bliższą, Jordanowską, Głuchów, Czarną, Wolę Dalszą, Świętosławską, Krzemienicę, Soninę, Stanin Maior et Trembosia (Medynia Głogowska), Stanin Minor (Medynia Łańcucka). Kolejnymi właścicielami zostali Lubomirscy. Po śmierci Stanisława Lubomirskiego (1649) Medynia Głogowska weszła w skład dóbr Lubomirskich z Rzeszowa. Kolejno właścicielami wsi byli: Hieronim Augustyn (zm. 1667), Aleksander Jakub (zm. 1732), Jerzy Ignacy (zm. 1753). Pod koniec XVIII wieku Medynia Głogowska dostała się w posiadanie rodzin Grocholskich i Zbyszewskich. W połowie XIX wieku jako właściciele notowani Urszula Grocholska i Wiktor Zbyszewski. Następnie właścicielem został niejaki Kokiart (1863-68), który odsprzedał majątek hrabinie Grabieńskiej. Kolejnymi właścicielami byli Gockertowie z Mielca (aptekarze), a następnie rodzina Jahlów z Węglisk. W 1897 roku nowymi posesorami zostały rodziny Żardeckich i Cetnarskich z Łańcuta. Byli oni ostatnimi właścicielami majątku, który rozparcelowano w 1904 roku. Natomiast Medynia Łańcucka wchodziła w skład włości łańcuckiej.

Medynia Głogowska i Łańcucka były niewielkimi osadami. Zostały doszczętnie zniszczone podczas walk Łukasza Opalińskiego ze Stanisławem Stadnickim. Zniszczenia były tak wielkie, że w 1650 roku wsie ponownie lokowano. Sprowadzono wtedy ludność z Bratkowic. XVII i XVIII wieczne rejestry poborowe nie dostarczają szczegółowych danych na temat zaludnienia wsi. Wiadomo tylko, że w 1663 roku były zasiedlone zagrodnikami na nie wymierzonych jeszcze

rolach, którzy trudnili się rzemiosłem leśnym. Medynia Głogowska płaciła wtedy 4 zł i 12 gr podatku, a Łańcucka 2 zł i 15 gr. W 1808 roku w Medyni Łańcuckiej było 212 domów (1212 mieszkańców). Natomiast pod koniec XIX wieku w obu miejscowościach (wraz z Węgliskami) liczba ludności wynosiła 3374 osoby. Obie osady były znane z wyrobów garncarskich. Znanymi garncarzami byli: Jan Gęsior, Władysława Prucnal, Stefan Głowiak. Przemysł garncarski rozwijał się najlepiej w latach 50-tych i 60-tych XX wieku, kiedy to tworzyło ponad 100 rzemieślników.

Parafia uposażona w 1725 roku przez Lubomirskich. Wzniesiono wtedy drewniany kościół, który spłonął w 1872 roku. Drugi, także drewniany, wybudowano dziesięć lat później. Spalił się podczas działań wojennych w 1944 roku. Obecny kościół murowany wzniesiono w latach 1958-59 według projektu architekta krakowskiego Józefa Budziño. Obok kościoła znajdowały się obszerne zabudowania plebańskie (plebania, wikarówka, budynki gospodarcze). Pod koniec XVIII wieku na uposażenie parafii składały się 43 morgi i 1039 sążni pól.

Folwark znajdował się w Medyni Głogowskiej. Z analizy mapy katastralnej wynika, że składał się z: rządówki, 8 budynków gospodarczych, założenia ogrodowego oraz 2 stawów. Natomiast w Medyni Łańcuckiej wybudowano gajówkę. W obu wsiach funkcjonowały 3 karczmy. Dwa takie obiekty wybudowano w Medyni Głogowskiej, a jeden w Medyni Łańcuckiej. W 1894 roku w Medyni Głogowskiej uruchomiono pierwszą szkołę (w budynku murowanej karczmy). W tym samym okresie wybudowano także pocztę. W latach 1957-58 nastąpiła elektryfikacja wsi. W obu miejscowościach wybudowano nowe budynki szkolne.

Pogwizdów

Pogwizdów początkowo był przysiółkiem Wólki Łukawskiej. Miejscowość ta wchodziła w skład dóbr łąckich. Na początku XVII wieku dobra te należały do Anny z Pileckich, żony Łukasza Opalińskiego (primo voto Krzysztofa Kostki). Po śmierci Anny (1631) majątność przejął książę Dominik Ostrogski - Zasławski, a następnie (po 1640) Stanisław Lubomirski, żonaty z Zofią Ostrogką. Po podziale schedy Stanisława Lubomirskiego dobra łąckie przypadły najstarszemu przedstawicielowi linii Lubomirskich- Aleksandrowi Michałowi hrabiemu na Wiśniczu. Po nim kolejno łąka należała do Józefa Karola (zm.1702) i Józefa (zm.1720). Po bezpotomnej śmierci Józefa Lubomirskiego klucz łącki odziedziczyła jego siostra Józefina Maria zamężna z księciem Pawłem Karolem Sanguszką. Następnie dobra przejął ich syn Janusz Aleksander. Bezdzielnym Sanguszko w 1781 roku dobra łąckie sprzedał Aleksandrowi Morskiemu. Przed 1801 rokiem schedę odziedziczył syn Morskiego Ignacy (zm.1819). Po jego śmierci nową dziedziczką została Zofia z Potockich. Nowa posesjonatka w 1835 roku sprzedała część dóbr łąckich (Łąkę, Palikówkę, Łukawiec, Terliczkę, Pogwizdów) hrabiemu Potockim z Łańcuta, którzy byli właścicielami wsi do czasów parcelacji.

Pogwizdów był niewielką osadą. Nie występował samodzielnie w spisach poborowych. Pod koniec XIX wieku wieś liczyła 659 mieszkańców, w tym 8 Żydów (razem 123 domy). Pogwizdów należy do parafii w Medyni Głogowskiej.

Folwark znajdował się w północno - zachodniej części wsi na tzw. Zofijówce. Zachowały się szczegółowe dane na temat budowy folwarku przez ordynatów Potockich. Ostatni właściciele Pogwizdowa zbudowali folwark w latach 1841-46. W roku 1841 zaczęto budować spichlerz, rok później wybudowano stodołę oraz domek dla karbowego z parcelnią sieczi a w 1846 roku budynek czeladny oraz domek dla owczarza. Obok tych budynków na folwarku znajdowały się stajnia, owczarnia oraz dwa stawy. Folwark rozparcelowano w 1914 roku. Na północ od wyżej wymienionych zabudowań w latach 1835-36 wybudowano leśnictwo z zabudowaniami gospodarczymi. Ponadto w Pogwizdowie były dwie gajówki.

W połowie XIX wieku były aż cztery karczmy i jeden zajazd. Dwie z nich znamy z nazwy- były to tzw. „Arenda” i „Hulanka”. Natomiast zajazd znajdował się w przysiółku Cisowiec. Pod koniec XIX wieku funkcjonowały tylko dwie karczmy. Ponadto w tym okresie uruchomiono cegielnię. W 1932 roku wybudowano szkołę.

Wola Mała

Poprzednie nazwy miejscowości Wola Jordanowska (Jordanowa), Wola Bliższa. Wieś założona przed 1450 rokiem przez Pileckich ówczesnych właścicieli dóbr łańcuckich. Pierwsza pewna

wzmianka o wsi pochodzi z 1450 roku, kiedy to Jordanowa Wola została wymieniona w składzie dóbr Jana Pileckiego (obok miasta Łańcuta i wsi Markowa Wola, Kraczkowa, Albigowa, Krzemienica, Wysoka, Sonina, Sietesz, Kosina, Światosławowa Wola, Gać, Rogóźno, Głuchów, Malawa, Handzlówka i Husów). Wola Mała nieustannie wchodziła w skład dóbr łańcuckich. Tak więc po Pileckich właścicielami wsi byli Stadniccy, następnie Lubomirscy, a po nich Potoccy.

Wola Małą należy do parafii w Łańcucie (Podzwierzyniec). Istnieje tutaj tylko kaplica (z domem zakonnym) obsługiwana przez Służebniczeki NMP Starowiejskie. Kaplicę i dom zakonny ufundowała Maria Pelc.

Wola Mała była niewielką wsią, często pomijaną w spisach poborowych. Według spisu z 1626 roku w Jordanowej Woli było 9 łanów uprawnych. Zamieszkiwało tu 2 zagrodników, 2 komorników z bydłem oraz 1 bez bydła. W inwentarzu dóbr łańcuckich z 1772 roku we wsi naliczono 35 domów, natomiast w 1817 roku liczba ludności wynosiła 181 osób.

Folwark w Woli Małej znajdował się po zachodniej stronie traktu na Leżajsk. Składał się z kilkunastu budynków i był systematycznie rozbudowywany i modernizowany przez cały XIX wiek. W latach trzydziestych wybudowano owczarnię, stajnię, młocarnię konną i spichlerz, w roku 1841 rozpoczęto budować mieszkania folwarczne, z kolei w latach 60-tych wzniesiono stodołę (nową) oraz kolejną owczarnię. Ponadto znajdowała się tutaj kancelaria z mieszkaniem administratora i szereg budynków pomocniczych. Natomiast na tzw. Zarzeczcu wybudowano gospodarstwo pomocnicze złożone z kilku drewnianych budynków. Około 1900 roku areal folwarku wynosił 542 morgi 405 sążni pól.

W Woli Małej nie było wiele budynków publicznych. Jednym z nich była karczma. Najważniejszą inwestycją po II wojnie światowej była budowa szkoły podstawowej.

Zalesie

Osada założona w II połowie XVIII wieku pod nazwą Nowa Wieś przez ówczesnych właścicieli dóbr łańcuckich Stanisława Lubomirskiego i jego żonę Elżbietę (Izabelę) z Czartoryskich. Po śmierci Elżbiety (zm.1816). dobra odziedziczyli jej wnukowie Alfred i Artur Potoccy. W dobrach Potockich wieś pozostała do 1944 roku.

Według tradycji pierwszymi mieszkańcami Zalesia (Nowej Wsi) miało być 18 rodzin sprowadzonych z dóbr Lubomirskiej - Kołomyji. W 1772 roku w Zalesiu było 20 gospodarstw, a w 1817 roku wieś liczyła 221 mieszkańców. Natomiast pod koniec XIX wieku liczba ludności wzrosła do 480 osób, a domostw było 91. Wieś znana z wyrobów garncarskich. Garncarstwo rozpowszechniły 3 rodziny Jurków, które księżna sprowadziła ze wspomnianej Kołomyji. Jurkowie zbudowali pierwsze piec do wypalania gliny. Wiadomo, że niejaki Jurek wykonywał wazy do zamku w Łańcucie według wzorów dostarczonych przez Elżbietę Lubomirską. Obecnie piec garncarski znajduje się w zagrodzie nr 58 Bolesława Panka.

Zalesie należy do parafii w Medyni Głogowskiej. W Zalesiu nie było folwarku. Potoccy zbudowali tutaj leśniczówkę oraz dwie gajówki. Ponadto w lesie, przy granicy z Węgliskami, z inicjatywy Romana Potockiego na wyspie na jednym ze śródlęśnych stawów zbudowano altanę, do której prowadził zwodzony mostek. Na cześć księżnej miejsce to nazwano „Izabelin”. W Zalesiu funkcjonowała jedna karczma (drewniana - przy drodze do Medyni Głogowskiej). W 1910 roku wzniesiono murowaną szkołę. Największą inwestycją w okresie powojennym była budowa nowej szkoły podstawowej (wraz z przedszkolem).

2.2.3. STANOWISKA ARCHEOLOGICZNE

Na terenie Gminy Czarna do 2000 roku zewidencjonowano 74 stanowiska archeologiczne. W zestawieniu numery porządkowe stanowisk archeologicznych odpowiadają wyłącznie numerom na rysunku STUDIUM, natomiast z dokumentacją zawartą w zbiorach konserwatorskich i archiwach placówek archeologicznych zgadzają się numery o podane w obrębie poszczególnych miejscowości i arkuszy map AZP (Archeologiczne Zdjęcie Polski). Spis stanowisk został opracowany w oparciu o dokumentacje z badań powierzchniowych

prowadzonych w ramach ogólnopolskiego programu AZP Omawiany teren wchodzi w skład 6 obszarów AZP (100-77, 101-77, 100-78, 101-78, 102-78, 103-78), na których w latach 1982 – 1995 zostały przeprowadzone archeologiczne badania powierzchniowe. W 1999 roku na zlecenie Agencji Budowy Autostrad zostały przeprowadzone archeologiczne badania sondażowe na stanowiskach zarejestrowanych w Woli Małej.

Pierwsze ślady działalności człowieka zarejestrowane na terenie woj. podkarpackiego pochodzą z paleolitu schyłkowego. Okres ten związany z końcem epoki lodowcowej. Na przełomie IX i VIII tysiąclecia kończy się epoka lodowcowa, klimat ulega ociepleniu, tundra przeradza się stopniowo w lasy iglaste i liściaste ciepłolubne. W gospodarce człowieka dominującą rolę zaczyna odgrywać myślistwo, rybołówstwo i zbieractwo. Obozowiska zakładane są na suchych wydmach piaszczystych z charakterystycznymi domostwami o konstrukcji szalaszowej. Stanowiska z okresu paleolitu i mezolitu występują pojedynczo. Należy tutaj wspomnieć o licznych stanowiskach datowanych ogólnie na epokę kamienia, zlokalizowanych w Czarnej nr: 4, 10, 19; w Krzemienicy nr: 7, 8, 10, 11, 13, 15, 16, 18, 20, 25; w Medyni Głogowskiej nr: 2, 4; w Medyni Łańcuckiej nr: 1; w Pogwizdowie nr: 1, 4, 7, 8, 9, 10 i Zalesiu nr 1.

Kolejną epoką związaną z umiejętnością uprawy roli i hodowli zwierząt domowych jest młodsza epoka kamienia - neolit, datowana w przedziale chronologicznym 5800/5600 - 2400/2300 lat p.n.e. Neolityzacja naszych ziem dokonywała się dzięki przybyciu grup ludności zza Karpat i rozpowszechnieniu nowych umiejętności tj. produkcji naczyń glinianych, tkactwa plecionkarstwa, zastosowaniu nowych metod uprawy roli a także nowych technik w krzemieniarstwie. Z terenu Gminy Czarna pochodzi 7 stanowisk datowanych na okres neolitu, w tym dla 5 stanowisk została określona dokładniejsza chronologia. Są to zarówno rozległe osady wielokulturowe jak i pojedyncze ślady osadnicze, zlokalizowane w miejscach dogodnych dla osadnictwa. Stanowiska te charakteryzują się występowaniem po raz pierwszy materiału ceramicznego na powierzchni terenu.

Pierwszą wyraźnie wyodrębniającą się kulturą młodszej epoki kamienia jest kultura ceramiki wstęgowej rytej, której materiały wystąpiły w Czarnej st. 1 i st. 2, oraz w Krzemienicy st. 3 i st. 6. Ludność kultury ceramiki wstęgowej rytej, lokalizowała swoje osady na niższych partiach stoków dolinnych lub brzegach wysoczyzn. Zamieszkiwano wówczas w naziemnych, dużych, prostokątnych i trapezowatych domostwach o konstrukcji słupowej. Na niektórych osadach spotyka się pozostałości po tzw. długich domach, których długość dochodziła do kilkudziesięciu metrów. Ludność tej kultury utrzymywała dalekosiężne kontakty handlowe, sprowadzając surowiec krzemienisty z oddalonych o ponad 2000 km wychni.

Pierwszą kulturą epoki brązu, której materiały wystąpiły na terenie Gminy Czarna jest kultura trzciniecka datowana w przedziale chronologicznym od XVI do XIII wieku p.n.e. Reprezentowana jest tutaj na 3 stanowiskach archeologicznych: w Czarnej st. 2, oraz w Krzemienicy st. 2 i st. 6. Są to przeważnie osady wielokulturowe o dużej wartości poznawczej i zróżnicowanym charakterze kulturowym. Ludność kultury trzcinieckiej prowadzi osiadły tryb życia, a dominującą rolę w tym okresie zaczynają odgrywać zajęcia rolnicze.

Z miejscowych tradycji trzcinieckich wyrosła grupa tarnobrzaska kultury łużyckiej, datowana na późny okres epoki brązu, tj. XII-VIII / VII w. p.n.e. i wczesną epokę żelaza VII-IV w. p.n.e. Proces jej genezy wiąże się ona z rozpowszechnieniem ciałopalnego obrządku pogrzebowego, wywodzącego się z kręgu kultur popielnicowych na terenie Europy Środkowej. Z terenu Gminy Czarna mamy 31 stanowisk zaliczanych do grupy tarnobrzaskiej: w Czarnej st. 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, w Dąbrówkach st. 1, w Krzemienicy st. 1, 2, 9, 21, 23, w Pogwizdowie st. 1, 2, 4, 5, 6, i w Woli Małej st. 1, 2, 4, 6. Są to, głównie osady i ślady osadnicze o dużej i średniej wartości poznawczej, rejestrowane na stanowiskach o powierzchni od 0, 5 do 15 hektarów.

W pierwszych czterech wiekach naszej ery rozwija się kultura przeworska. Zaznacza się silne oddziaływanie kultury prowincjonalno – rzymskiej i dochodzi do kontaktów handlowych z cesarstwem rzymskim. Jest to okres rozwoju wymiany handlowej i intensywnego wzrostu gospodarczego. Dzięki zastosowaniu żelaza do produkcji narzędzi rolniczych następuje znaczny postęp w tej dziedzinie gospodarki. Upowszechnia się wówczas ceramika toczona na kole garncarskim, oraz następuje rozwój wytwórczości narzędzi i broni z żelaza. Z terenu Gminy Czarna mamy 8 stanowisk: w Czarnej st. 4, 7, 11, 12, 13, w Krzemienicy st. 27, Pogwizdowie st. 2, oraz w Woli Małej st. 6.

Schylek omawianego okresu IV-V w. n.e., to okres migracji ludności na obszarze Europy Środkowej, która objęła również ziemie polskie. Pod koniec V wieku naszej ery na terenie Polski południowo-wschodniej pojawia się kultura wczesnosłowiańska. Zaczyna się nowy okres wczesnego średniowiecza, który trwa do końca XIII wieku. Na przełomie VII / VIII wieku powstają pierwsze ugrupowania plemienne, a w X wieku tworzą się pierwsze ugrupowania państwowe. Na omawianym terenie zewidencjonowano 13 stanowisk archeologicznych datowanych na okres średniowiecza, zlokalizowanych w Dąbrówkach st. 2, 3, Krzemienicy st. 13, 17, 19, 22, 24, 26, 27, 30 w Medyni Głogowskiej st. 4, 5, i Pogwizdowie st. 5.

Ostatnią grupę 14 stanowisk stanowią stanowiska o chronologii pradziejowej nieokreślonej, zarejestrowanych na całym omawianym terenie. Na stanowiskach tych występują przeważnie mało charakterystyczne fragmenty ceramiki, co utrudnia przypisanie jej do właściwej epoki, czy kultury archeologicznej.

SPIS STANOWISK ARCHEOLOGICZNYCH Z TERENU GMINY CZARNA

Lp.	Położenie i nr stanowiska	AZP	Rodzaj stanowiska	Okres	Nr działek
1	Czarna 1	101-78/1	Osada	KCWR KŁ	900/4, 901/3, 902/2, 910/2, 912/2, 913/2, 914/2, 917/2, 915/4, 918/2,
2	Czarna 2	102-78/35	Ślad osadn. Osada	KCWR KT, KŁ	1014, 1015, 1016, 1020, 1022, 1023, 1024,
3	Czarna 3	102-78/36	Punkt osadn.	KŁ	1508/1, 1504/2, 1504/4,
4	Czarna 4	101-78/2	Ślad osadn.	EK	
5	Czarna 5	101-78/7	Ślad osadn.	KŁ	1877, 1875,
6	Czarna 6	101-78/8	Osada	KŁ	152/1, 153/1, 185, 190/1, 192/3, 193/5, 204/1, 215/1, 221/3, 220/2, 222/1, 233/1
7	Czarna 7	101-78/9	Osada	KŁ, KP	981,
8	Czarna 9	101-78/11	Osada Osada	KŁ KP	849, 873/1, 874/5, 874/3, 875/1, 888/3,
9	Czarna 10	101-78/12	Ślad osadn.	EK	691/1
10	Czarna 11	101-78/13	Osada	KŁ	576/1
11	Czarna 12	101-78/14	Osada	KP	560/1
12	Czarna 13	101-78/15	Ślad osadn.	KP	695, 694/11
13	Czarna 14	101-78/16	Osada	KŁ	483, 482/1,
14	Czarna 15	101-78/17	Osada	KŁ	886/7/8, 887/1, 893/1, 894/1, 895/1, 896/1, 897/1, 899/1, 918/1, 900/15/17,
15	Czarna 16	101-78/18	Ślad osadn.	KŁ	343, 344,
16	Czarna 17	101-78/19	Ślad osadn.	KŁ	960/3,
17	Czarna 18	101-78/20			
18	Czarna 19	101-78/21	Ślad osadn. Osada	EK KŁ	338/1/2, 339-341, 343/1, 345, 346/1, 347/1, 348, 352/1/2, 354/3, 355/6, 356/5, 357, 358/1/2, 359/1
19	Czarna 20	101-78/22	Ślad osadn.	KŁ	370
20	Dąbrówki 1	101-78/3	Osada	KŁ	296, 563/1, 567/1, 568/2, 577/2, 1304,
Lp.	Położenie i nr stanowiska	AZP	Rodzaj stanowiska	Okres	Nr działek
21	Dąbrówki 2	101-78/23	Ślad osadn.	WŚ	155,
22	Dąbrówki 3	101-78/24	Ślad osadn.	WS	138,
23	Krzemienica 1	102-78/19	Punkt osadn.	KŁ	2498/1, 2509/2,
24	Krzemienica 2	102-78/20	Punkt osadn. Osada	KT K	842/31, 842/32, 842/72, 842/78,
25	Krzemienica 3	102-78/21	Punkt osadn.	KCWR, KŁ	642/1/2,
26	Krzemienica 4	102-78/22	Punkt osadn.	KP	636, 637,

27	Krzemienica 5	102-78/23	Ślad osadn.	KN	2227
28	Krzemienica 6	102-78/24	Punkt osadn.	KCWR, KT	1713/1, 1713/2
29	Krzemienica 7	102-78/25	Ślad osadn.	EK	2070,
30	Krzemienica 8	102-78/26	Ślad osadn.	EK	1254,
31	Krzemienica 9	102-78/27	Punkt osadn.	KŁ	1113, 1114, 1115,
32	Krzemienica 10	102-78/28	Ślad osadn.	EK	1180,
33	Krzemienica 11	103-78/57	Ślad osadn.	EK	2774
34	Krzemienica 12	103-78/58	Ślad osadn.	KN	2948, 2949/1,2950,
35	Krzemienica 13	103-78/59	Ślad osadn.	MEK, OŚ	2982/3,
36	Krzemienica 14	103-78/60	Osada	KN	2907/8,
37	Krzemienica 15	103-78/61	Ślad osadn.	EK	2895/1, 2896,
38	Krzemienica 16	103-78/62	Ślad osadn.	EK, WEB	3421/1,
39	Krzemienica 17	103-78/63	Osada	KN	3421/1,
40	Krzemienica 18	103-78/64	Ślad osadn.	EK, WEB	3421/1,
41	Krzemienica 19	103-78/65	Ślad osadn.	OŚ	3439/4,
42	Krzemienica 20	103-78/66	Ślad osadn.	EK, WEB	3439/4,
43	Krzemienica 21	103-78/67	Ślad osadn.	KŁ	2784-85,
44	Krzemienica 22	103-78/68	Osada Ślad osadn.	KN OŚ	2226, 2224,
45	Krzemienica 23	103-78/69	Ślad osadn.	KŁ	
46	Krzemienica 24	103-78/70	Ślad osadn.	OŚ	2128, 2139,
47	Krzemienica 25	103-78/71	Ślad osadn.	EK, WEB	2052/1
48	Krzemienica 26	103-78/72	Ślad osadn.	OŚ	1721
49	Krzemienica 27	103-78/73	Osada Ślad osadn.	KN KP, OŚ	1722, 1723/1-2, 1724, 1984
50	Krzemienica 28	103-78/74	Ślad osadn.	KN	2521, 2523-34, 2537/3, 2538-39, 2541/1, 2542/3
51	Krzemienica 29	103-78/111	Ślad osadn.	KN	3302/3
52	Krzemienica 30	103-78/112	Osada Ślad osadn.	KN OŚ	3333/1
53	Medynia Głogowska 1	101-77/3	Ślad osadn.	KCSz	
54	Medynia Głogowska 2	101-78/25	Obozowisko	EK	2494
55	Medynia Głogowska 3	100-77/10	Osada	XVIII w.	1017, 1018, 1016
56	Medynia Głogowska 4	100-77/11	Osada	PŚ	738, 748
57	Medynia Głogowska 5	100-77/12	Ślad osadn.	OŚ	734
58	Medynia Głogowska 6	100-78/6	Ślad osadn.	WEB	194
59	Medynia Łańcucka 1	101-77/10	Ślad osadn.	EK	260/1, 259
60	Pogwizdów 1	101-77/11	Ślad osadn. Cmentarz	EK, KŁ	2087/1, 2087/2
61	Pogwizdów 2	101-77/12	Osada	KŁ KP, KN	1888, 1887/2, 1887/1, 1886 1884, 1883, 1894, 1895,
62	Pogwizdów 3	101-77/13	Ślad osadn.	WEB, KN	2006, 1980,
63	Pogwizdów 4	101-77/14	Ślad osadn.	EK, KŁ	1971, 1974, 1975,
Lp.	Położenie i nr stanowiska	AZP	Rodzaj stanowiska	Okres	Nr działek
64	Pogwizdów 5	101-77/15	Ślad osadn. Osada	EK KŁ PŚ	1786, 1785, 1799, 1800, 1801, 1802, 1803, 1799, 1780, 1782, 1783, 1772, 1771, 1770,
65	Pogwizdów 6	101-77/16	Osada	KŁ	1816/2, 1816/1, 1814, 1813, 1812
66	Pogwizdów 7	100-77/13	Ślad osadn.	EK	253

67	Pogwizdów 8	100-77/14	Ślad osadn.	EK	420
68	Pogwizdów 9	100-77/15	Kurhan	EK	10
69	Pogwizdów 10	100-77/16	Ślad osadn.	EK	788/1,
70	Wola Mała 1	102-78/1	Osada	MEK, KŁ	341
71	Wola Mała 2	102-78/2	Punkt osadn.	KŁ	328
72	Wola Mała 4	102-78/4	Punkt osadn.	KŁ	769-771
73	Wola Mała 6	102-78/32	Ślad osadn.	KŁ	660
74	Zalesie 1	101-78/6	Ślad osadn.	EK	628/2

Wykaz skrótów :

KCWR –	Kultura ceramiki wstęgowej rytej
KCSz	kultura ceramiki sznurowej
AZP –	Archeologiczne Zdjęcie Polski
EK	Epoka kamienia
MEK	Młodsza epoka kamienia
WEB	wczesna epoka brązu
KŁ	Kultura łużycka
KN	kultura nieokreślona
K	Kultura przeworska
K.T	Kultura trzcinińska
OŚ	okres średniowiecza
PŚ	późne średniowiecze

2.2.4. CHARAKTERYSTYKA UKŁADÓW RURALISTYCZNYCH I STAN ICH ZACHOWANIA

Większość wsi należących do Gminy Czarna to osady leśne lokowane w okresie XVI – XVII wieku (Czarna, Dąbrówki, Medynia Głogowska i Łańcucka, Pogwizdów). Posiadają przeważnie nieregularne rozplanowanie ograniczone zasięgiem obszarów leśnych. Układy przestrzenne wsi są bardzo różnorodne. Przeważnie to typowe ulicówki biegnące na osi północ – południe (Czarna, przysiółek Czarnej Podbór, Krzemienica, Medynia Głogowska i Łańcucka, Pogwizdów, Zalesie) oraz na osi wschód – zachód (Dąbrówki, Wola Mała, przysiółki Czarnej: Kołki, Zawodzie, Skotnik). Wsie takie zwane są ulicówkami. Z czasem zabudowa zagęszczała się oraz powstawała przy drogach bocznych, zagumiennych, tworząc wielodrożnice. Na terenie gminy typowymi wsiami wielodrożnymi są Krzemienica i Czarna.

Najstarszą z miejscowości gminy jest Krzemienica lokowana w XIV wieku (w okresie intensywnego osadnictwa na prawie niemieckim), posiada regularne rozplanowanie pól i terenów zabudowanych. Pierwotny układ wsi północ – południe, wzdłuż potoku z licznymi dopływami, z zabudową po wschodniej stronie drogi. Z czasem po zach. stronie potoku powstały drogi zagumienne tworząc układ wielodrożny. W centralnej części wsi znajduje się kościół i zespół dworski. Zabudowa Krzemienicy jest zwarta. Budynek mieszkalny przeważnie zwrócony kalenicą do drogi, budynek gospodarczy szczytem. Zagrody przeważnie złożone z 2 budynków bywają jednak 3 i 5 budynkowe. Znakomicie zachował się do dnia dzisiejszego symetryczny układ łąkowy pól z drogami polnymi wzdłuż łąków. Widoczny jest łąk dworski i plebański. Zachował się również historyczny układ dróg z widocznym przebiegiem traktu miejskiego.

Wieś Wola Mała powstała w I poł. XV wieku przy trakcie na Leżajsk. Rozplanowana na osi wschód – zachód w dorzeczu Wisłoka. Najstarsza zabudowa znajduje się po obu stronach drogi biegnącej wzdłuż starego Wisłoczyska. W późniejszym okresie (zapewne w XVII w.) powyżej wykształciła się nowa droga równoległa do starej z rzadko rozrzuconą zabudową po obu jej stronach. Zabudowa wsi zwarta, zagrody przeważnie 2 budynkowe. Dobrze zachowany układ łąkowy po północnej stronie drogi. Zespół dworski zlokalizowany jest w zakolu Starego Wisłoczyska po wschodniej stronie drogi na Leżajsk (obecnie Wola Większa).

Miejscowość Czarna powstała w 1562 roku. Rozplanowana jest na osi północ – południe. W XVIII wieku był w Czarnej port rzeczny na Wisłoku. W południowej części wsi zabudowa skupia się w

osadach nadrzecznych: Zawodne, Skotnik, Kmiecie. W części północnej są to przysiółki przy granicy obszarów leśnych: Podbórz z okazałym zespołem leśniczówki i Kołki. Zabudowa przeważnie zwróconą kalenicą do drogi. Zagrody 2 lub 3 budynkowe. Układ łąnowy pół nieregularny, uwarunkowany przebiegiem koryta rzeki. Przysiółek Kołki usytuowany jest na osi wschód – zachód wzdłuż drogi na Dąbrówki i Rakszawę.

Wieś Dąbrówki powstała w 1584 r. jako osada nadrzeczna z przeprawą promową. Rozplanowana jest na osi wschód – zachód wzdłuż koryta Wisłoka, a na północ – południe wzdłuż drogi na Leżajsk. Układ pół nieregularny, uwarunkowany korytem rzeki. W północnej części wsi, na granicy obszarów leśnych powstał w XIX w. zespół leśniczówek późniejszy Zarząd Lasów Ordynacji Potockich.

Miejscowości Pogwizdów, Medynia Głogowska i Łańcucka powstały na początku XVII wieku. Założone są na osi północ – południe, nad potokiem Pogwizdówka. Zabudowa wsi jest zwarta, zlokalizowana pomiędzy dwoma drogami (od zachodu droga nad potokiem Pogwizdówka na Nienadówkę, od wschodu trakt na Sokołów Młp.). Układ łąnowy pół Pogwizdowa skierowany jest na zachód, układ łąnowy Medyni Łańcuckiej i Głogowskiej skierowany jest na wschód. Wszystkie wymienione wsie posiadają jeden kościół zlokalizowany w centralnej części Medyni Głogowskiej przy drodze na Zalesie. Zespół dworski zlokalizowany był w górnej części wsi przy granicy z Trzebosią. Zespół dworski w Pogwizdowie znajdował się w zachodniej części wsi przy granicy ze Stobierną (obecnie tereny zalesione).

Najmłodszą miejscowością Gminy Czarna jest wieś Zalesie założona w II poł. XVIII w. Rozplanowana na osi północ – południe przy zachodniej granicy dużych obszarów leśnych. Zalesie jest typową ulicówką. W XVIII wieku na skrzyżowaniu dróg na Leżajsk i w kierunku Rakszawy znajdował się tu niewielki folwark. W późniejszym okresie leśniczówka i 2 gajówki. Zabudowa mieszkalna usytuowana szczytowo do drogi. Zagrody przeważnie składają się z dwóch budynków. Zachował się regularny układ łąnowy pół rozłożony symetrycznie po obu stronach drogi.

Istotny wpływ na rozplanowanie wsi Gminy Czarna miały zmiany gospodarcze w XIX wieku. Zrezygnowano wówczas z folwarków na słabych glebach i gospodarkę rolną zastąpiono leśną.

SPIS HISTORYCZNYCH UKŁADÓW RURALISTYCZNYCH

Nazwa miejscowości	Układ ruralistyczny	Datowanie	Uwagi
Czarna	Układ przestrzenny wsi	lokacja 1562	
Dąbrówki	Układ przestrzenny wsi	lokacja 1584	
Krzemienica	Układ przestrzenny wsi	lokacja 1342 - 1349- pocz. XX w.	
Medynia Głogowska	Układ przestrzenny wsi	pocz. XVII w.	
Medynia Łańcucka	Układ przestrzenny wsi	pocz. XVII w.	
Pogwizdów	Układ przestrzenny wsi	pocz. XVII w.	niezachowany
Wola Mała	Układ przestrzenny wsi	I poł. XV w.	
Zalesie	Układ przestrzenny wsi	II poł. XVIII w.	

2.2.5. CHARAKTERYSTYKA ZACHOWANEJ ZABUDOWY MUROWANEJ

Zabytkowa zabudowa murowana na terenie Gminy Czarna jest bardzo skromna. Należą do niej kościoły w Czarnej i Medyni Głogowskiej oraz kaplica w Woli Małej. Do ciekawszych przykładów budownictwa murowanego należy zaliczyć zespół budynków dawnej Dyrekcji Lasów Potockich w Dąbrówkach oraz leśniczówkę w Czarnej. W Krzemienicy oprócz zachowanych szczytowo dwóch założeń folwarcznych, znajduje się kilka zabytkowych obiektów murowanych (szkoły, budynki kolejowe, karczmy, domy mieszkalne). Także w pozostałych miejscowościach zabudowa murowana jest bardzo skromna. We wspomnianych Dąbrówkach zachowały się jeszcze dwa budynki: szkoła oraz dom ludowy, w Pogwizdowie także szkoła (obecnie przedszkole), w Czarnej dwa budynki mieszkalne oraz młyn natomiast w Medyni Głogowskiej piece garncarskie i jeden dom.

Kościół parafialny w Czarnej

Jest to obiekt usytuowany w centrum wsi, na tzw. Podbórze, został wybudowany w latach 1922-26. Murowany z cegły, otynkowany, neogotycki, orientowany. Złożony z prostokątnego korpusu i węższego, zakończonego prosto, jednoprzęsłowego prezbiterium. Fasada zamknięta pseudoschodkowym szczytem, od północy do korpusu dobudowana transeptowa kaplica, przy prezbiterium (także od półn.) zakrycia. Dachy pokryte blachą. Nad korpusem dach dwuspadowy, prezbiterium i kaplica z dachami wielospadowymi, a zakrycia pulpitowym. W kalenicy korpusu wieżyczka na sygnaturkę. Okna zamknięte łukiem ostrym. Wewnątrz wyposażenie neogotyckie.

Kościół parafialny w Medyni Głogowskiej-

Usytuowany na wzgórzu, w centrum wsi, przy drodze do Zalesia. Został wzniesiony w latach 1958-59 według projektu architekta Budziło z Krakowa. Murowany z cegły, otynkowany, trójnawowy, orientowany. Prostokątny korpus zamknięty od wschodu niższym, półkolistym prezbiterium, od zachodu schodkowym, dwukondygnacyjnym szczytem. Przy narożniku północno - zachodnim wysunięta kwadratowa, pięciokondygnacyjna wieża, z prawej strony niewielka, okrągła wieżyczka mieszcząca klatkę schodową na chór. Kruchta w postaci pięciu arkad (4 od zachodu i 1 od południa). Nawy boczne zamknięte transeptowymi kaplicami. Dachy pokryte blachą. Otwory okienne w nawach bocznych i kaplicach smukłe, zamknięte łukiem pełnym, w korpusie okrągłe.

Kaplica i dom Sióstr Służebniczek NMP Starowiejskich w Woli Małej

Kaplica murowana z cegły, otynkowana, orientowana. Do prostokątnego, dwuprzęsłowego korpusu od zachodu dobudowana niższa i węższa kruchta (na planie kwadratu). Dachy dwuspadowe pokryte blachą. Zewnątrz naroża ujęte lizenami, które spięte gzymsem podokapowym arkadkowym. Podobny wystrój otrzymał szczyt korpusu, który zwieńczony dodatkowo sterczyną z krzyżem. Wnętrze korpusu zamknięte sklepieniem kolebkowym, podzielone pilastami. Od południa do kaplicy dobudowany prostopadłe dwutraktowy, parterowy z mieszkalnym poddaszem dom zakonny. Elewacja frontowa zachodnia (pięciosiowa) zaakcentowana dwuosiowym pseudoryzalitem, który zwieńczony trójkątnym szczytem. Naroża oflankowane lizenami. Otwory okienne w profilowanych obramieniach uszakowych z kluczami, ponadto profilowany gzymś wydzielający ściankę kolankową. Dachy dwuspadowe pokryte blachą.

Zespoły folwarczne w Krzemienicy

Pierwszy zespół folwarczny znajduje się w centrum wsi. W otoczeniu mocno zdewastowanego parku, w którym do chwili obecnej rośnie się kilka pomnikowych drzew, zachowały się trzy mocno przebudowane budynki (wzniesione w 4 ćw. XIXw.): stodoła, obora i kuźnia. Budynki założone na planie prostokąta, z dachami dwuspadowymi pokrytymi dachówką.

Drugi zespół folwarczny znajduje się na tzw. Woli Krzemienickiej, przy szosie E 4, był to dawny folwark dominikanów z Łańcuta, który w latach 30-tych XIX wieku wykupili Potoccy. Obecnie na terenie folwarku znajdują się dwa zabytkowe, zupełnie przebudowane obiekty: dawna owczarnia i stodoła.

Obiekty dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich w Dąbrówkach

W Dąbrówkach znajduje się kilka obiektów dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich (zob. także zabudowa drewniana). Są to obiekty usytuowane po obu stronach szosy do Leżajska.

Kancelaria i mieszkanie nadleśniczego - wybudowana w 1928 roku w stylu dworkowym, murowana z cegły, otynkowana, założona na planie prostokąta, dwutraktowa. Przy elewacji frontowej (wsch.) portyk wsparty na czterech kolumnach, poprzedzony wachlarzowymi schodami. Przy elewacjach półn. i wsch. wtórne ganki. Wnętrze dwutraktowe, przekształcone. Dachy pokryte

dachówką ceramiczną, nad korpusem czterospadowy łamany polski, nad portykiem dwuspadowy.

Gajówka usytuowana na skraju lasu, na zachód od szosy. Wzniesiona około 1900 roku, murowana z cegły, częściowo otynkowana (detal architektoniczny), założona na planie nieregularnym, parterowa, z mieszkalnym poddaszem, dwutraktowa. Przy elewacji frontowej (wsch.) skrajny, jednoosiowy ryzalit, przy elewacji tylnej dwuosiowy. Obok ryzalitu frontowego weranda z treliazem. Dachy wielospadowe (ryzalit z naczółkami) pokryte dachówką. Naroża boniowane, otwory okienne (zamknięte łukiem segmentowym) w obramieniach z kluczami.

Ponadto w skład zespołu wchodzi lodownie. Są to dwa niewielkie obiekty usytuowane na północ od budynku Dyrekcji Lasów. Założone je na planie prostokąta, wymurowane z cegły i odarniowane. Pierwsza z nich dwudzielna, częściowo piętrowa. W ścianie frontowej inicjały „RP” oraz herb Potockich. Druga jednoprzestrzenna przykryta sklepieniem kolebkowym.

Leśniczówka w Czarnej

Usytuowana na skraju lasu, na wschód od drogi do Sokołowa, na tzw. Podbórze. Jest to obiekt murowany, częściowo otynkowany (detal architektoniczny), założony na planie prostokąta, dwutraktowy, parterowy. Dachy wielospadowe pokryte dachówką. Elewacja frontowa (zach.) zaakcentowana portykiem kolumnowym. W szczycie portyku data 1934 oraz gałęzie dębu. Ponadto przy elewacji frontowej i tylnej jednoosiowe, skrajne ryzalite. Naroża opięte pilastrami, profilowane gzymsy wydzielają ściankę kolankową. Otwory w obramieniach uszakowych z kluczami.

Szkoła w Dąbrówkach

Wybudowana w 1909 roku (użytkowana do 1994), założona na planie prostokąta, parterowa, dwutraktowa. Elewacje zaakcentowane podziałem ramowym (pilastry), elewacja frontowa (zach.) - ryzalitem środkowym. Dach czterospadowy pokryty dachówką.

Budynki szkolne w Krzemienicy

Usytuowane obok kościoła filialnego. Są to dwa budynki wybudowane w latach 1899 i 1912. Pierwszy z nich parterowy, dwutraktowy, z podziałem ramowym. Przy elewacji frontowej (płn.) szalowany płycinowo, drewniany ganek, w szczycie którego pierwotnie znajdowała się data 1899. Budynek drugi, dobudowany do poprzedniego od zachodu, piętrowy, dwutraktowy, częściowo otynkowany. Dachy dwuspadowe pokryte dachówką.

Szkoła w Pogwizdowie

murowana z cegły, otynkowana, parterowa, dwutraktowa. Od frontu ganek zwieńczony trójkątnym szczytem ze sterczynami. Elewacje opięte lizenami, zwieńczone profilowanym gzymsem podokapowym. Dach dwuspadowy naczółkowy pokryty blachą.

Dom ludowy w Dąbrówkach

Jest to budynek założony na planie wydłużonego prostokąta, parterowy, dwutraktowy. Elewacja frontowa- wschodnia z dwoma skrajnymi, dwuosiowymi ryzalitami. Dachy dwuspadowe pokryte dachówką.

Młyn elektryczny w Czarnej

Wybudowany w latach 30-tych XX wieku przez budowniczego z Łańcuta Stanisława Rogowskiego. Budynek dwukondygnacyjny, pokryty dachem dwuspadowym i blachą. Podczas powojennych remontów i modernizacji usunięto detal architektoniczny.

Budynki kolejowe w Krzemienicy

Zachowane dwa obiekty wybudowane na pocz. XX wieku: budynek stacyjny oraz dom dróżnika. Założone na planie litery „L”, parterowe, półtraktowe. Dachy dwuspadowe pokryte dachówką.

Karczmy w Krzemienicy

Karczma (obecnie dom nr 333). Parterowa z użytkowym poddaszem, założona na planie prostokąta, dwutraktowa. Naroża opięte boniowaniem, elewacja frontowa (płn.) pięcioosiowa, zaakcentowana facjata, w której data 1911. Otwory w profilowanych obramieniach z gzymsami nadokiennymi. Dachy dwuspadowe pokryte blachą.

Karczma (obecnie sklep). Dobudowana do domu ludowego, parterowa, założona na planie prostokąta, dwutraktowa. Dach dwuspadowy pokryty dachówką. Podczas powojennych remontów i adaptacji na sklep usunięto detal architektoniczny.

Karczma w Medyni Łańcuckiej

Drewniano - murowana, parterowa, założona na planie prostokąta, jednoraktowa (ob. dom nr 143). Dach dwuspadowy pokryty blachą. Przy elewacji frontowej ganek. Otwory okienne zamknięte łukiem odcinkowym.

Piec garncarski w Medyni Głogowskiej

W zagrodzie nr 381. Piec wymurowany z pełnej cegły, oblepiony gliną, przesklepiony kolebką. Spaliny odprowadzone do wysokiego komina.

Domy mieszkalne

W Czarniej znajdują się dwa zabytkowe domy murowane. Pierwszy z nich wybudowano w 1891 roku (data w szczycie). Jest to obiekt parterowy, założony na planie prostokąta, dwutraktowy. Naroża opięto lizenami. Dach dwuspadowy naczółkowy pokryty dachówką. Drugi (nr 728) wzniesiono w okresie międzywojennym - parterowy, na planie prostokąta, dwutraktowy, przykryty dachem dwuspadowym i eternitem. Okna posiadają opaskowe obramienia, ponadto gzyms wydzielający ściankę kolankową.

Dom nr 654 w Krzemienicy został wybudowany w 1924 roku, założono go na planie prostokąta. Układ wnętrza dwutraktowy. Przy elewacji frontowej ganek. Dachy dwuspadowe pokryte blachą. Dom nr 940- wybudowany w okresie międzywojennym. Parterowy, dwutraktowy, założony na planie prostokąta. Dach dwuspadowy naczółkowy pokryty blachą. Naroża z boniowaniem, otwory okienne w opaskowych obramieniach.

W Woli Małej istnieją trzy zabytkowe domy murowane: budynki nr 163, 200 i 201. Są to obiekty parterowe, założone na planie prostokąta, dwutraktowe. Posiadają dachy dwuspadowe (w nr 163 naczółkowy) pokryte blachą i dachówką. Otwory okienne w budynku nr 163 posiadają opaskowe obramienia z kluczami. Z kolei dom nr 200 posiada profilowany gzyms podokapowy.

Dom bez nr (nieużytkowany) w Medyni Głogowskiej - wybudowany po 1920 roku dla Bolesława Jurka. Jest to obiekt parterowy, założony na planie prostokąta, dwutraktowy. Elewacje urozmaicone podziałem ramowym, przy elewacji frontowej zrębowy ganek. Dach dwuspadowy pokryty dachówką.

SPIS ZABYTKOWYCH OBIEKTÓW MUROWANYCH NA TERENIE GMINY CZARNA

Nazwa miejscowości	Obiekt	Materiał	Datowanie - remont	Nr rejestru wł. - użytkownik
Czarna	Kościół parafialny	mur.	1922-26	parafia rzym.-kat.
Czarna	Dom Mieszkalny Nadleśnictwa	mur.	1934	A-971

	obecnie leśnictwo			
Czarna	Dom nr 80	mur.	pocz. XX w.	Tadeusz Peszko
Czarna	Dom nr 350	mur.	4 ćw. XIX w.	Józef Niemczyk
Czarna	Dom nr 728	mur.	1930	
Czarna	Młyn elektryczny	mur.	po 1930	Biernat
Dąbrówki	Zespół Bud. Dyrekcji Lasów Ord. Łańc. biuro i mieszkanie kontrolera nr 93	mur.	1931	Nadleśnictwo Leżajsk
Dąbrówki	Zespół Bud. Dyrekcji Lasów Ord. Łańc. kanc. i mieszkanie nadleśniczego nr 96	mur.	1928	Nadleśnictwo Leżajsk
Dąbrówki	Zespół Bud. Dyrekcji Lasów Ord. Łańc.-gajówka obecnie dom nr 94a	mur.	pocz. XX w.	
Dąbrówki	Zespół Bud. Dyrekcji Lasów Ord. Łańc.-kolumna z rzeźbą św. Józefa	mur.	1899	
Dąbrówki	Szkoła	mur.	1909 remont 1989	
Krzemienica	Zespół kościoła paraf.-schodki na cmentarz	kam.	ok.1827(?)	
Krzemienica	Zespół szkoły-budynek I obecnie Ośrodek Zdrowia	mur.	1889	
Krzemienica	Zespół szkoły-budynek II obecnie Ośrodek Zdrowia	mur.	ok.1912 remont 1986-1991	
Krzemienica	Budynek stacyjny obecnie przystanek PKP	mur.	pocz. XX w.	
Krzemienica	Dom dróżnika w przysiółku Kolonia nr 310	mur.	ok.1910	
Krzemienica	Karczma obecnie dom nr 333	mur.	1911	Jan Welc
Krzemienica	Zespół folwarczny I - owczarnia	mur.	1835-1838	proj. Jan Tokarski
Krzemienica	Zespół folwarczny II - stajnia	mur.	4 ćw. XIX w. przebud.1989	
Nazwa miejscowości	Obiekt	Materiał	Datowanie - remont	Nr rejestru wł. - użytkownik
Krzemienica	Zespół folwarczny II -stodoła – obecnie magazyn	mur.-drewn.	4 ćw. XIX w. kilkakrotny remont	G.S.
Krzemienica	Dom nr 940	mur.	1927 remont 1948	Stanisław Welc
Medynia Głogowska	Kościół paraf. p.w. Nawiedzenia MB	mur.	1958-59	parafia rzym.-kat. proj. arch. J.Budziłło
Medynia Głogowska	Poczta obecnie dom nr 251	mur.	4 ć. XIX w.	Bolesław Jurek
Medynia Głogowska	Zagroda garncarska nr 14 - piec garncarski	mur.-drewn	ok.1955	Kazimierz Horzępa
Medynia Głogowska	Zagroda garncarska nr 14 - dom	drewn.	1910 remont 1935	Kazimierz Horzępa

Medynia Głogowska	Zagroda garncarska nr 105 - piec garncarski	mur.	ok.1920 obud. 1960	Emil Gołojuch
Medynia Głogowska	Zagroda garncarska nr 134 - piec garncarski	mur.	ok.1955	Stanisław Golec
Medynia Głogowska	Zagroda nr 258 - chlew	mur. drewn.	k. XIX w. remont 1950	Maria Stawan
Medynia Głogowska	Piec garncarski nr 137	mur.	ok.1960	Tadeusz Bojda
Medynia Łańcucka	Kapliczka przy drodze	mur.	XIX/XX w.	Emilia Woś
Medynia Łańcucka	Karczma dom nr 90	mur. drewn.	pocz. XX w. remont 1935	Alfred Pietraszek
Medynia Łańcucka	Dom nr 8	mur. drewn.	1930	Edward Gołojuch
Medynia Łańcucka	Dom nr	mur.	ok.1930	Stanisław Gołojuch
Pogwizdów	Szkoła obecnie przedszkole	mur.	1932	
Pogwizdów	Zagroda nr 19 - piwnica	mur.- drewn.	ok.1920	Maria Prucnal
Wola Mała	Siostry Służebniczki NMP Starowiejskie Kaplica filialna	mur.	1912	
Wola Mała	Siostry Służebniczki NMP Starowiejskie Dom zakonny	mur.	1912	
Wola Mała	Dom nr 163	mur.	1939	Antoni Sowa
Wola Mała	Dom nr 200	mur.	1900	
Wola Mała	Dom nr 201	mur.	1900	

2.2.6. CHARAKTERYSTYKA ZACHOWANEJ ZABUDOWY DREWNIANEJ

Zespół kościelny w Krzemienicy

Najcenniejszym zabytkiem architektury drewnianej na terenie Gminy Czarna jest zespół kościelny w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: kościół, kostnica, dzwonnica oraz ogrodzenie. Kościół p.w. Świętego Jakuba Starszego (do 1975 roku parafialny) został wybudowany na sztucznym wzniesieniu, w centrum wsi, po południowej stronie szosy z Czarnej do Woli Krzemienickiej. Jest to świątynia orientowana, drewniana, konstrukcji zrębowej (wzmocnionej lisicami), dwudzielna, z kruchtami od zachodu i północy. Ściany zrębów nawy i prezbiterium równej wysokości. Korpus prostokątny, prezbiterium zamknięte trójbocznie, przy min od północy zakrystia. Nad nawą dach dwuspadowy, nad prezbiterium pięciopółcaciowy kalenicowy, nad kruchtą zachodnią dwuspadowy, nad północną pięciopółcaciowy, a nad zakrystią pulpituowy. Wszystkie dachy oraz ściany podbite gontem. Przycieś posadowiona na podmurówce ceglano-kamiennej. W kalenicy dachu korpusu wieżyczka na sygnaturkę. Pod prezbiterium sklepiona komora grobowa dostępna z nawy. Wewnątrz korpus pseudotrójnawowy - nawy boczne wydzielone drewnianymi filarami. Chór muzyczny w zachodniej części nawy. Stropy kolebkowe pozorne. Ściany podzielone pilastami. Ołtarz główny przeniesiony około 1800 roku z kościoła dominikanów w Łańcucie, ponadto trzy ołtarze boczne, chrzcielnica, ambona oraz dwa epitafia. Dzwonnica - usytuowana na zachodniej osi kościoła, połączona z ogrodzeniem, murytano-drewniana. Złożona z murytanych, otynkowanych filarów, między którymi drewniane sumiki. Kostnica - wybudowana po południowej stronie kościoła, połączona z ogrodzeniem. Zrębowa jednoprzestrzenna, na planie prostokąta. Dach dwuspadowy pokryty gontem. Ogrodzenie- pierwotnie otaczało cmentarz przykościelny, założone na planie nieregularnym, zbliżonym do owalu, sumikowo-łątkowe (sumiki z metalowych dwuteowników oszalowanych deskami), przykryte dwuspadowym daszkiem, który pobity gontem. Od północnego - zachodu i północnego - wschodu furtki, przy których kamienne schody.

Plebania i wikarówka w Medyni Głogowskie

Z drewnianych zabytków sakralnych należy wymienić jeszcze plebanię i wikarówkę w Medyni Głogowskiej. Budynek mieszkalny jest zrębowy, założony na planie prostokąta, dwutraktowy z pomieszczeniami gospodarczymi pod wspólnym dachem. Od frontu obszerny przydach wsparty na rysiach. Dachy dwuspadowe pokryte dachówką.

Gumno w Woli Małej

Gumno przy kaplicy (i domu zakonnym) Sióstr Służebniczek NMP Starowiejskich w Woli Małej (wybudowane około 1900 roku) składa się z budynku mieszkalnego oraz budynków gospodarczych wybudowanych na planie litery „L”.

Obiekty dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich w Dąbrówkach

W skład zespołu wchodzi następujące drewniane budynki: Dyrekcja Lasów, adiunktówka, suszarnia nasion, budynek gospodarczy, biuro z mieszkaniem kontrolera oraz murowane budynki opisane w pkt. 2.2.5.

Dyrekcja Lasów- usytuowana po lewej stronie szosy, wzniesiona około 1900 roku. Zrębowa, parterowa z mieszkalnym poddaszem, wybudowana w tzw. stylu szwajcarskim, założona na planie litery „H” (współcześnie dobudowano murowane skrzydło południowo- wschodnie). Układ wnętrza trójtraktowy, przekształcony. Elewacja frontowa - zachodnia dziewięcioosiowa: po bokach dwuosiowe ryzality z trójkątnymi szczytami, w których balkony. Ryzality połączone słupowym podcieniem. Od południa i północy ozdobnie szalowane ganki. Otwory okienne w snycerskich obramieniach. Dachy wielospadowe kalenicowe pokryte blachą. Adiunktówka- usytuowana po zachodniej stronie szosy, frontem zwrócona na wschód. Wybudowano ją w I połowie XIX wieku. Jest to obiekt parterowy, jednoraktowy, założony na planie litery „L”, otynkowany. Przy elewacji frontowej ganek wsparty na słupach. Dach wielospadowy z powiekami pokryty gontem. Suszarnia nasion (około 1860)- usytuowana za adiunktówką, konstrukcji mieszanej, dwukondygnacyjowa, założona na planie ośmioboku. Kondygnacja dolna sumikowo - łątkowa, górna nadwieszona, wsparta na słupach konstrukcji szkieletowej. Dach wielospadowy z ozdobną sterczyną pokryty gontem. Budynek gospodarczy- wybudowany obok suszarni, zrębowy, założony na planie wydłużonego prostokąta. Dach dwuspadowy pokryty dachówką. Biuro z mieszkaniem kontrolera- wzniesione w 1931 roku, usytuowane na południe od adiunktówki. Jest to budynek zrębowy, otynkowany, parterowy z mieszkalnym poddaszem, założony na planie litery „H”. Dachy kalenicowe pokryte dachówką. W elewacji frontowej od wschodu dwa skrajne, jednoosiowe ryzality, między którymi portyk wsparty na czterech kolumnach. W elewacji tylnej, między ryzalitami, weranda. Układ wnętrza dwu i półtraktowy, przekształcony.

Gajówki w Zalesiu, Medyni Łańcuckiej i Krzemienicy.

Spośród licznych zabudowań dozoru leśnego do chwili obecnej zachowały się gajówki w Zalesiu, Medyni Łańcuckiej oraz Krzemienicy. Są to budynki zrębowe, oszalowane, założone na planie prostokąta, dwutraktowe, przykryte dachami dwuspadowymi. Gajówka w Krzemienicy posiada werandę przy elewacji frontowej. Przy wszystkich obiektach znajdują się zabudowania gospodarcze- w Zalesiu obok zrębowego budynku gospodarczego murowana lodownia, podobnie w Medyni Łańcuckiej. Ponadto w Zalesiu zachowały się pozostałości zabudowań dawnego leśnictwa Potockich: starodrzewie i zrębowa stodoła z kółkowanymi wrotami na przestrzal.

Budynki przemysłowe

Z budynków przemysłowych należy wymienić młyny w Krzemicy i Medyni Głogowskiej. Pierwszy z wymienionych obiektów znajduje się w przysiółku Chodakówka (przy granicy z Czarną), a został wybudowany około 1900 roku przez Mikołaja Nycza. Jest to budynek zrębowy, oszalowany, dwukondygnacyjny. Przy elewacji tylnej dostawiona murowana maszynownia (z maszyną parową), a przy bocznej (zach.) dobudówka, mieszcząca zespół napędowy koła młyńskiego. Dach dwuspadowy pokryty dachówką.

Drugi młyn wybudował w 1938 roku Jan Prucnal w centrum wsi, przy drodze do Sokółowa Młp. Jest to obiekt konstrukcji ryglowej z wypełnieniem z cegły (tzw. „pruski mur”), trójkondygnacyjny z użytkowym poddaszem, przykryty dachem dwuspadowym i blachą. Przy elewacji frontowej i tylnej dobudówki: maszynownia i biura. Na wprost młyna, po drugiej stronie drogi znajduje się dom młynarza.

Budynki mieszkalne

Najstarsze budynki mieszkalne charakteryzowały się prostym planem i formą. Były to obiekty jednotraktowe, ewentualnie półotraktowe, z przelotową sienią i pomieszczeniami gospodarskimi pod wspólnym dachem (w Czarnej warsztaty tkackie). W bogatszych zagrodach występowały budynki gospodarcze (konstrukcji zrębowej lub szkieletowej). Wszystkie obiekty były przykryte wysokimi, słomianymi dachami. Tak wyglądał dom Anieli Chudzik w Czarnej z 1793 roku, zagroda Franciszka Markiela w Czarnej Podbórze (z 1797r.), czy też gospodarstwo p. Mokrzyckiego w Krzemienicy z około 1813 roku.

W Czarnej zachowało się kilka domów z połowy XIX wieku. Budynek mieszkalny nr 601- zrębowy, na planie prostokąta, półotraktowy, z przelotową sienią na osi środkowej. Dach dwuspadowy pokryty eternitem. Budynki nr 658, 678, 244. Przy tym ostatnim zrębowa stodoła. Zagroda nr 848 złożona z domu i zabudowań gospodarczych na planie litery „L”. Z budynków nowszych należy wymienić dom nr 63- parterowy z mieszkalnym poddaszem, przykryty dachem dwuspadowym łamanym polskim, w którym facjata oraz dom nr 170- zrębowy, dwutraktowy, dach dwuspadowy z wydatnymi okapami i pazdurami pokryty dachówką, przy elewacji frontowej szalowany płycinowo ganek.

W Dąbrówkach na uwagę zasługuje dom nr 361 (obok kapliczki). Jest to budynek zrębowy, oszalowany, założony na planie prostokąta, dwutraktowy. Dach dwuspadowy pokryty dachówką. Przy elewacji frontowej szalowany płycinowo ganek.

W Krzemienicy w bardzo dobrym stanie zachowała się zagroda nr 32 (dom, obora z chlewem, stodoła). Budynek mieszkalny jest zrębowy, częściowo oszalowany, dwutraktowy. Budynki gospodarcze także są zrębowe. W stodole kołkowane wrota na przestrzał. Dachy duspadowe pokryte dachówką. Obok zabudowań stara lipa z kapliczką szafkową. Zagroda nr 67- dom z budynkiem gospodarczym (stodoła z oborą pod wspólnym dachem). W stodole kołkowane wrota, wejście do obory pod zadaszeniem podpartym rysiami. Zagroda obok młyna - zrębowe budynki (dom, stodoła, obora). Dachy dwuspadowe pokryte dachówką. Dom nr 163 z około połowy XIX wieku, zrębowy, wzmocniony słupami, dwutraktowy, dach dwuspadowy pokryty dachówką. Budynek nr 770- zrębowy, oszalowany, dwutraktowy. Dach dwuspadowy pokryty dachówką. Okapy szczytowe jętkowo- wieszarowe z treliązem, okna w ozdobnych obramieniach. Dom nr 699 - zrębowy, półotraktowy, pierwotnie z pomieszczeniami gospodarskimi pod wspólnym dachem.

W Medyni Głogowskiej należy wymienić zagrodę nr 354 (dom z oborą). Są to budynki zrębowe, dom oszalowany, z ozdobnym gankiem przy elewacji frontowej. Dom nr 398 (p. Prucnal) - zrębowy, oszalowany, jednotraktowy, przy elewacji frontowej ganek. Zagroda nr 615 - dom zrębowy, jednotraktowy z pomieszczeniami gospodarskimi pod wspólnym dachem, stodoła konstrukcji szkieletowej. Obok drewniana kapliczka. Ponadto zespół 3 domów w centrum wsi (bez numerów) zrębowych, jednotraktowych, z pomieszczeniami gospodarskimi pod wspólnym dachem.

W Medyni Łańcuckiej należy zwrócić uwagę na dom nr 152 wybudowany w końcu XIX wieku. Jest to obiekt zrębowy, założony na planie prostokąta, jednotraktowy, z dachem dwuspadowym pokrytym blachą.

W Pogwizdowie znajduje się zagroda nr 535 - dom ze stodołą. Budynek mieszkalny zrębowy, jednotraktowy z sienią przelotową. Dach dwuspadowy pokryty blachą. Stodoła konstrukcji szkieletowej. Dom nr 586 - wybudowany w okresie międzywojennym, zrębowy, oszalowany, parterowy z mieszkalnym poddaszem. Dach dwuspadowy łamany polski z facjata.

W Woli Małej około 1915 roku wybudowano dom nr 64a. Jest to budynek zrębowy, oszalowany, dwutraktowy, z gankiem przy elewacji frontowej. Dach dwuspadowy pokryty dachówką. Okapy szczytowe jętkowo - wieszarowe z treliązem. Natomiast w 1875 roku (data na tragarzu) został